

53-104

ANIT

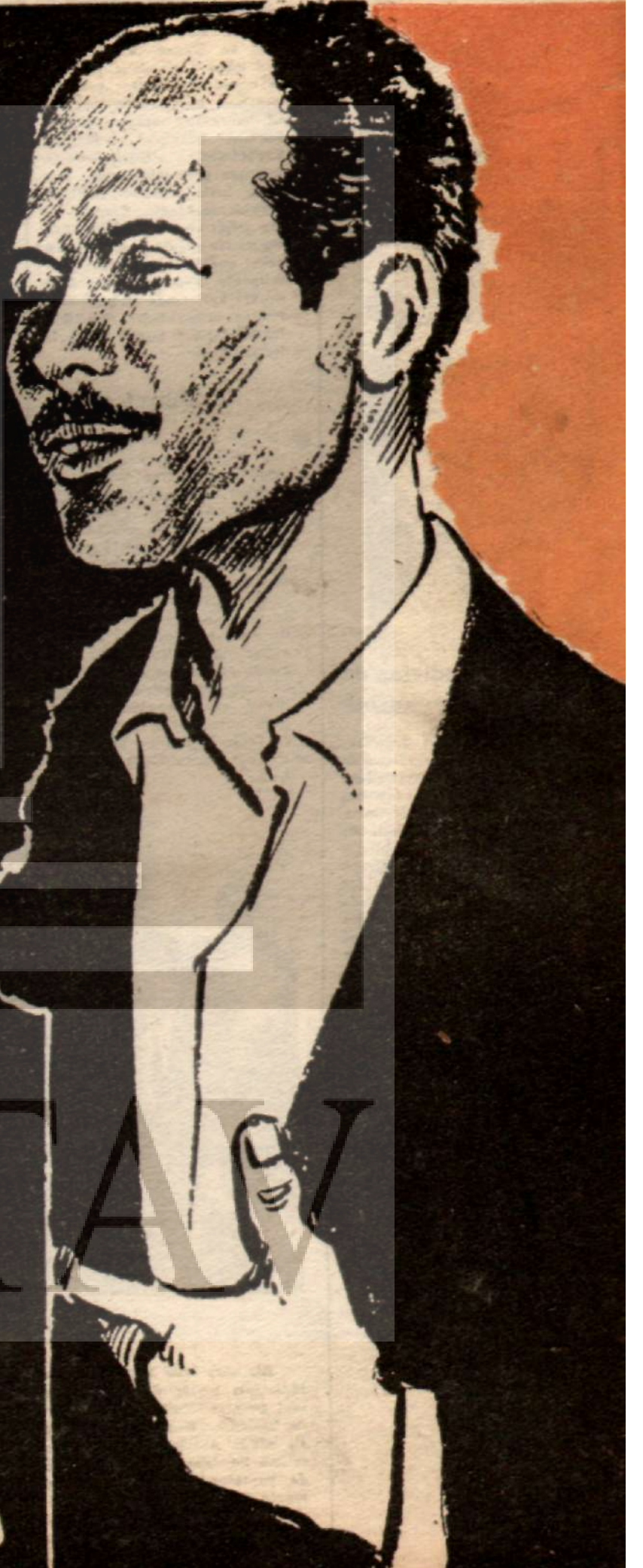
**TİP fobisi
ve İnönü-
Demirel
pazarlığı...**

Haftalık Dergi • 2 Ocak 1968 • Sayı: 53 • 125 Kuruş

T.İ.K.P

İRFAN VURAL OLAYI ve....

zorbalık
düzeni

HAFTANIN NOTLARI

25 aralık

İflâsa doğru

● 1967 yılı, Türk ekonomisinin istikrarı tam anlamıyla yitirdiği bir yıl olmuştur. Yaz başlarında bütün mallara karşı talep azalmış, ödenmeyen senetlerin sayısı yükselmeye başlamıştır. Yaz durgunluğunun mahsul idrak edildikten sonra sonbaharda geçeceği ümit edildiği halde, bu ümit de kısa zamanda suya düşmüş ve Kasım ayında kriz had safhaya girmiştir. Özellikle neticesiz Kıbrıs gerilimi sırasında başgösteren spekülasyon hareketleri artınca piyasa normal işleyişini tamamen kaybetmiştir. Gözlemcilerin kanısına göre, ekonomik durum, hızla tehlikeli noktaya sürüklenmektedir. Çünkü, talep azlığı ve tediye edilmemiş senetlerin çoğalmasına rağmen genel endeks rakamları yükselmekte, aynı zamanda bazı sanayi kollarında stoklar durmadan artmaktadır. Özellikle tekstil sanayii büyük bir kriz içerisinde.

T. Fikret anıldı

● Büyük Türk şairi Tefik Fikret, doğumunun yüzüncü yıldönümünde bütün Türkiye'de yapılan törenlerle anıldı. Bu arada, Türkiye İşçi Partisi de, devrimci şair için anma törenleri düzenledi. TİP İstanbul teşkilatının düzenlediği törende konuşmacılar, Tefik Fikret'in devrimci yanı üzerinde durarak, "Fikret bugün yaşasaydı, ileri bir devrimci ve sosyalist olurdu. Bugünün devrimci şairleri maden işçilerini, emekçiyi şiirlerine konu olarak almaktadırlar. Emekçilerin meselelerini Tefik Fikret, çok daha önce Balıklar şiiriyle ele almıştır." demişlerdir.

26 aralık

Partilerde kavga

● Gerek AP, gerekse CHP içinde bir süredir devam eden huzursuzluk, grup toplantılarında açığa çıkmıştır. İnönü'nün iktidarı destekler bir tutum takınması CHP grubu'nda sert tepkilere yol açmış ve daha sert muhalefet yapılması istenmiştir. Öte yandan AP grubu'nda da, yönetim kurulunu ve özellikle Prof. Aydın Yalçın'ı devirmek için şiddetli bir kampanya açılmıştır. Yalçın ve arkadaşlarına hücum, özellikle AP'nin fanatik çevrelerinden gelmektedir. İslâmcıların ve sovenlerin yürüttüğü hareket eski su müdürü Demirel'den memnun olmayan DP'iler tarafından da kışkırtılmaktadır.

Müfettişin telâşi!

● Almanya'daki Türk öğrencilerinin yurt gerçeklerine eğilmesi ve temel sorunlara sosyalist felsefeye uygun çözüm yolları araması, iktidar çevrelerinde panik yaratmaktadır. Son olarak Milli Eğitim Bakanlığı'nın Almanya'daki öğrenci müfettişi Ali Rıza Özgüç Türk öğrencilere bir genelge göndermiştir. Genelgede şöyle denilmektedir: "Öğrencilerimiz arasında zaman zaman komünizm propagandası yapılması için gayret sarfedildiğine dair belirtilere ve bazı arkadaşlarımızın memleketin yüksek menfaatlerine aykırı olan bu kabil auru cereyanların tesiri altında kalmış olmaları ihtimalini hatıra getirebilecek davranışlara rastlanmaktadır. Kendilerini zararlı cereyanların tesirinden koruyamayanların öğrenci camiası arasında yerlerinin olmadığı aşikardır."

27 aralık

ANT dâvaları

● Cumhuriyet Savcılığı, ANT ta yazılan yazılardan ikisi hakkındaki soruşturmayı tamamlayarak dergimiz men-supları hakkında üç dava daha açtı. Doğan Özgüden'in "Bu terör ergeç sizi kahredecektir" başlıklı yazısında A.P'ilerin topyekûn kötülen-diğini ileri sürerek Tedbirler Kanunu'na göre Toplu Basın Mahkemesi'nde dava açan savcılık iki yıla kadar hapis cezası istemektedir. Öte yandan, Yaşar Kemal'in yine ANT'ta yayınlanan "Jurnalcilik üstüne" başlıklı yazısında da "sınıfların tehlikeli surette kin ve adavete teşvik edildiği" iddiasıyla Yaşar Kemal ve sorumlu müdürümüz Yaşar Uçar hakkında Türk Ceza Kanunu'nun 312. maddesine göre ikişer yıl hapis cezası talep edilmektedir. ANT çıkarın yargıdanmalarına yakında başlanacaktır.

Diğer dâvalar

● Türkiye'nin diğer şehirlerinde yayınlanan toplumcu gazete ve dergiler hakkında da savcılar arka arkaya soruşturma ve dava açmaktadır. Ordu'da yayınlanan UYANIŞ Gazetesi'ndeki cesitli yazılardan dolayı Ertuğrul Günay, Kemal Aksoy ve sorumlu müdür, Ahmet Akın hakkında üç soruşturma açılmıştır. Savcılık, Uyanış'ta yayınlanan Nâzım Hikmet'in bir şiirini de soruşturma konusu yapmıştır.

Mahkûm oldular

● Bir süre önce Fatsa'da Köycülük Derneği'nin düzenlediği "Yoksulluk Yürüyüşü"ne katılanlardan 10 kişi, tertipçi oldukları gerekçesiyle 5 gün hapis, 250'er lira para cezasına çarptırıldılar.

28 aralık

Plânda fiyasko!

● Devlet Planlama Teşkilatı yetkililerinin açıkladıklarına göre, 1967 plan uygulaması tam bir fiyasko ile sonuçlanmıştır. Geçen yıl yatırımların artış hızında gerilemeler olmuş, iktisadi devlet teşekkülleri yatırımlarında mutlak bir azalma görülmüştür. 1967 programına göre toplam yatırımların 1967 yılında bir önceki yıla göre yüzde 120 artış kaydetmesi beklenirken 1968 programında da belirtildiği gibi bu artış yüzde 18 oranında kalmıştır. Aynı şekilde özel sektör yatırımlarının yüzde 18,2 artış kaydetmesi gerekirken onun da ancak yarı yarıya yani %9,1 oranında gerçekleşebileceği anlaşılmaktadır. Kamu yatırımlarında yüzde 8'lik bir artış görüldüğü halde bu yatırımların da sadece yüzde 4,2 oranında gerçekleştirilebilmesi beklenmektedir. Plan uygulamasındaki bu fiyasko, aslında AP iktidarının yürütmek istediği kapitalist sistemin fiyaskosudur. Gerçekler ortada iken bu iktidarın Devlet Bakanı Seyfi Öztürk, bütçe komisyonunda kalkıp "Merkezi ve emredici planlar sosyalist memleketlerde revaç bulmaktadır. Bizim kalkınma planımız böyle bir görüşe istinad etmemektedir. Türkiye'de merkezi bir plan yapılmadıkça kalkınmanın mümkün olamayacağı şeklindeki görüşler doğru değildir." diyebilmektedir.

Johnson'ı suçladı

● Kennedy Suikastı'nın içyüzünü orta sayfalarımızda yayınladığımız mülâkatta açıklamaya New Orleans Savcısı Jim Garrison, son olarak iki yeni suçlamada bulunmuştur. Garrison, Başkan Johnson'un Kennedy Suikastı ile ilgili gerçekleri Amerikan halkından gizlediğini ileri sürerek "Başkan Johnson, selefinin kaatillerini faal şekilde korumaktadır. Bu konuda bir şeyler yapmak gerekiyor. Başkan Johnson'un olaydan böylesine sıyrılmasına müsaade edilemez. Selefinin ölümüyle ilgili delilleri bilerek saklayan bir adam yeniden başkan seçilemez. Bizi aldatıyorlar. Amerika'da herkes aldatılıyor. Eğer Dallas Suikastı'nın içyüzünü bilinsse, kimse bugün iktidarı ellerinde bulunduranlara müsaade etmez" demiştir. Savcı Garrison, Amerikan Hükümeti'nin totaliter ve faşist olduğunu da söylemiştir.

Onur yargılandı

● Turizm ve Tanıtma Bakanı Nihat Kürşad'ın eşi Vedat Kürşad'ın Kıbrıs gerginliği sırasında bazı devlet sırlarını telefonla Atina'ya bildirdiğini yazdığı için bakan ve eşi tarafından mahkemeye verilen Yeni Tanin gazetesi yazarlarından Necdet Onur'un duruşmasına başlandı. Mahkemeye kelepçeli olarak getirilen Onur, savunmasını yaptıktan sonra tahliye talebinde bulundu ise de, yargı bu talebi reddederek duruşmanın tutuklu olarak devamına karar verdi.

Hindistan'da huzursuzluk

Batı demokrasisinin doğudaki yitirini olarak bilinen Hindistan'da emperyalizmin yörüngesindeki iktidarın temel sorunlarına çözümlü bulamaması bir yana, gelişmekte olan sol hareketi de bastırmağa kalkışması büyük huzursuzluklara yol açtı. Geçen hafta Santiniketan'da bir toplantıya başkanlık ettiği sırada Hindistan Başbakanı İndra Gandi'ye bir suikast teşebbüsü oldu. Gandi'nin 30 metre yakınında bir bomba patladı ise de, başbakan hiç yara almadan kurtuldu. Bombanın, Pekin taraftarı komünistler tarafından atıldığı ileri sürülüyor. Gandi'nin Hindistan'ın temel ihtiyaçlarına cevap vermekten uzak politikasının Hindistan'da daha vahim olayları sebep olması, bir sürpriz teşkil etmeyecektir.

Aziz Nesin'i nezarete alan polisler

Bir süre önce tanınmış yazar Aziz Nesin'i Türkiye Komünist Partisi hesabına kuryelik yaptığı iddiasıyla hiçbir delille dayanmadan nezarete alan, evinde arama yapan ve kanuna aykırı olarak 36 saat nezaret altında tutan sivil polislerden yedisinin duruşmasına İkinci Toplu Asliye Ceza Mahkemesi'nde başlandı. Duruşmada mağdur olarak bulunan Nesin, "Hürriyetim kanunlara aykırı olarak tahdit edildi. Aleyhimde yalan haber verildi. Ben Lenin'in değil Azarbeycan'lı Kullzade'nin mezarına çelenk koydum. Bana suç isnadında delil olan Nâzım Hikmet'in Vasiyet isimli şiiri bütün gazetelerde yayımlandı. Ve nihayet yaptıkları açığa yazdığım halde hiçbir ilgilî bunları tezkir yoluna gitmeyip kabullendi" dedi ve asıl kendisini sorguya çeken polislerin sanıklar arasında bulunmadığını söyledi. Duruşma başka güne ertelendi. Bilindiği ANT'a yazmış, daha gıbl, Aziz Nesin, sorgusunu sonra da kitap halinde yayınlamış bulunuyordu.

Beraat ettiler

● Amerikan 6. Filosu'nun İstanbul'u ziyaretleri sırasında Amerikan denizcilerine «Go Home» dedikleri için mahkemeye verilen iki işçi ve dört üniversite öğrencisi duruşmaları sonunda beraat etmişlerdir. Savcı, mütalaasında «Her ne kadar sanıkların Amerikan bahriyelilerine menfi tezahürat yaptıkları anlaşılmakta ise, de hürriyetlerin mebzulen mevcut bulunduğu müstakill bir devlet olan Türkiye'de her ne suretle ve her kime karşı olursa olsun, kanunların çerçevesini aşmamak şartıyla sempati veya antipati gösterilerinde bulunmak suç teşkil etmeyeceğinden ve sanıkların hareketi de bu kabil menfi tezahürattan başka bir anlam taşımadığından beraat ettirilmelerini talep ederim» demiştir. Gençlerin avukatı Muvaffak Şeref de «Savcının Türkiye'nin bağımsızlığına gösterdiği ittifaklıktan dolayı teşekkür etmiştir.

21 Mayısçılar

● 1963'te bir ihtilal hareketine teşebbüs ettikleri için çeşitli cezalara mahkûm edilen 21 Mayıs'çı subaylardan hapis hane kalan 24'ü, THMM'nin kabul ettiği bir Af Kanunu ile Yılbaşından önce hürriyetlerine kavuştular. Tahliye edilen 21 Mayıs hükümlüleri şunlardır: Cevat Kırca, Turgut Alpogut, Savaş Kılıncı, Osman Deniz, Hakkı Sümer, Hüsamettin Paksoy, Ahmet Gücal, Nihat Conguroğlu, Tefik Saltoğlu, Recep Uslu, Fevzi Bingöl, Muzaffer Güney, Ferit Keleşek, Mustafa Karazeybek, Erbil Yücelten, Salim Mıman, Yaşar Başaran, Rifki Ertim, Erol Dinçer, Kadir Yıldırım, İlhan Baş, Remzi Kılıç, Önder Aydın, Aycahan Ünlü... Anayasa'yı ihlalden mahkûm eski DP yöneticileri ve Milletvekilleri serbest dolaşırken idealist subayların demir parmaklıklar ardında bulundurulması büyük bir haksızlıktır...

Korkuyorlar!

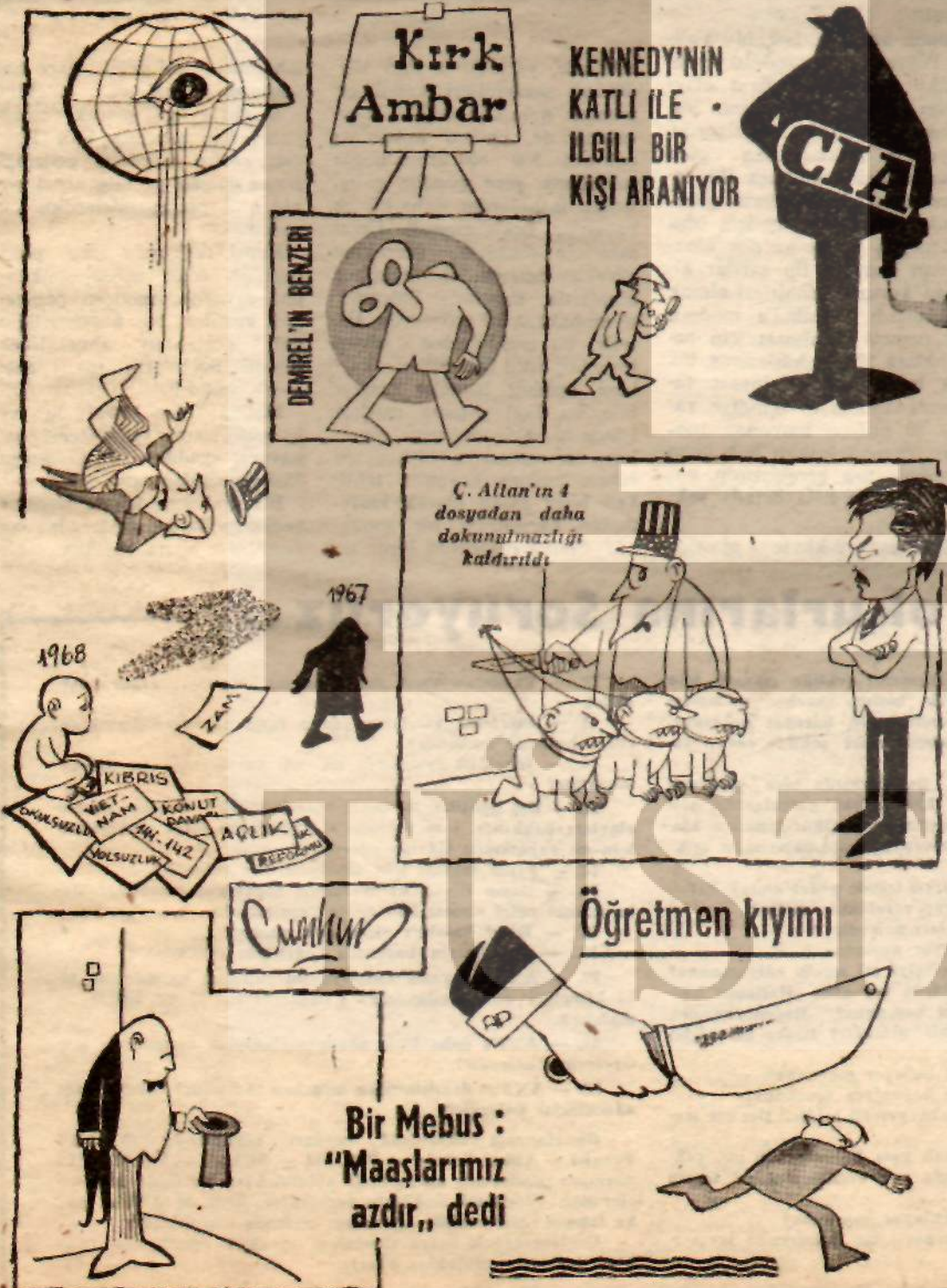
● Atatürk Üniversitesi'nde İktisat Fakültesi Fikir Kulübü yöneticilerinin kaldığı yurt odasında, gizlice yerleştirilmiş bir ses alma cihazı bulunmuştur. Odada kalan Ahmet Aras, Mehmet Ali Adıgüzel, Süleyman Aydın, Fikir Kulübüleri Federasyonu Genel Merkezi'ne şu telgrafi çekerek olayı haber vermişlerdir: «Atatürk Üniversitesi öğrenim yurdunda kaldığımız odanın duvarına yerleştirilmiş bulunan ses alma cihazı kablo bektesi ve diğer aletler tarafından tesbit edilerek sorumluların yurt yetkilileri olduğu ortaya çıkarılmıştır.» FKF ise yayımladığı bildiride, «Bu olay Anayasa'ya saygısızlığın yeni bir delilidir. Soyguncu takımı, güçlenen sosyalist akım karşısında ne yapacağını bilememekte, baskı tedbirleri sökmekte ve de kendilerini iktidara getiren Anayasa'yı açıkça çiğnemektedirler» demektedir.

UYDULUĞA DEVAM!..

G geçen hafta bütçe komisyonunda Türkiye'nin dış politikası üzerine yapılan görüşmeler ve Kıbrıs konusundaki yeni gelişmeler, Türkiye'nin geçen yıllarda olduğu gibi, içine girdiğimiz yeni yılda da Amerika'nın dümensuyunda bir politika izleyeceğini göstermektedir. Nitekim NATO ve ikili anlaşmalar konusunda yapılan tenkitlere cevap veren Dışişleri Bakanı Çağlayangil, «Biz, NATO'yu, emperyalizmin oyuncacı değil, dünyada bir barış ve tesanüd vasıtası teşkil ediyoruz» diyerek Türkiye'nin NATO'dan çıkmasının söz konusu olmadığını açıklamıştır. Çağlayangil, ayrıca, ikili anlaşmaları da şiddetle savunmuş, bunların Türkiye'nin hükûmeti haklarını ihlâl etmediğini ileri sürmüştür. Oysa, ANT'da sık sık yayımladığımız çeşitli belgeler, NATO'nun ve ikili anlaşmaların Türkiye'yi nasıl Amerika'ya bağımlı duruma soktığını ortaya koymuş bulunuyordu. Ortada kesin belgeler varken bir iktidarın dışişleri bakanının bu anlaşmaları büyük bir rahatlıkla savunabilmesi, Amerikan emperyalizmi ve onunla işbirliği halindeki çevreler hesabına kamuoyunu aldatmak gayretinden başka bir anlam taşımamaktadır.

D ümensuyu politikasının bir başka tezahürü de, Kıbrıs konusunda artık bütün insiyatifin Amerika'ların eline verilmiş olmasıdır. Bilindiği gibi, Gericikale ve Boğaziçi gerginliği sırasında meseleyi tamamen ulusal çıkarlarımızı göz önünde tutarak çözümleneceğini ilân eden, hattâ kendisine yakın gazetelerde yaptırdığı Amerika ve NATO aleyhtarı yayımlarla Washington'a dahi kafa tutar gibi görünen Demirel iktidarı, çok geçmeden Johnson'ın iradesi karşısında boyun eğmiş ve meselenin çözümünü arabulucu Vance'a bırakmış bulunuyordu. Ancak, bütün «zafers» teranelerine rağmen, gerginlik, Türkiye'nin aleyhine sonuçlanmıştır. Son Güvenlik Konseyi toplantısında alınan kararlar da, fiyaskoyu belgelemiştir. Çünkü bu kararlarda, Türkiye'nin taleplerinden hiçbir dikkate alınmamıştır. Özellikle, Rum milli muhafız birliklerinin dağıtılması, silâhların toplanarak Birleşmiş Milletler kontrolüne alınması, Barış Gücü yetkilerinin artırılması, kararda yer almamıştır. Ancak, Güvenlik Konseyi, tarafları, Barış Gücü'nün uzatılan üç aylık görev süresi içinde, Genel Sekreter U-Thant'ın da yardımıyla anlaşmaya çağırılmıştır.

G erek Makarios'un tutumu, gerekse Güvenlik Konseyi'ndeki Kıbrıs Rum temsilcisinin beyanları, Kıbrıs'lı Türkler ile Rumlar arasında bir anlaşmaya onların da taraftar olduklarını göstermektedir. Türkiye için bundan böyle izlenecek gerçekçi yol, «üslerden arınmış, bağımsız ve federatif bir Kıbrıs» tezi üzerine Makarios ile anlaşma yollarını aramaktır. Geçmişin tecrübeleri göstermiştir ki, Birleşmiş Milletler nezdinde büyük kuvvet sahibi olan Makarios'a yüzde yüz karşı çıkarak bir çözüm yolu bulmak imkânsızdır. Ne var ki, Amerika'nın emperyalist dış politikasıyla bağımlı AP iktidarının, böyle bir çözümü gerçekleştirebileceği çok şüphelidir. Çünkü, Amerika, Akdeniz'in gübgeğindeki Kıbrıs üslerini elden kaçırmak için, «üslerden arınmış bağımsız ve federatif bir Kıbrıs» tezine asla yanaşmayacak, Türkiye'nin ve Kıbrıs'lı Türklerin bu yolda herhangi bir teşebbüse de kolay kolay göz yummayacaktır. Hafta sonunda Türk Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreteri Zeki Kunalalp ile birlikte Kıbrıs'a giden Amerika'nın Ankara Büyükelçisi Parker Hart'ın adada yapacağı temaslar bu bakımdan endişe vericidir. Ve herhalde, Amerika'nın burnunu soktuğu her yerde olduğu gibi, Kıbrıs'ta da yeni yılda önemli gelişmeler beklenmelidir.

Felis
seçimlerine
«Gaddar»,
«Gaddar»,
«Canavar»,
diye
geçmişti...

İrfan Vural bugün ortadan
kaldırılmıştır, ama onu
yetiştiren zorbalık düzeni,
yeni İrfan Vural'ları da
mutlaka yetiştirecektir...

İrfan Vural olayı veya zorbalık düzeni

Türk polis arşivlerine «gangster», «canavar», «gaddar» ve «kaatil» lakaplarıyla geçen 35 yaşında bir hapishane kaçını, günlerce gazetelerin manşetlerini işgal ettikten sonra geçen çarşamba akşamı polis kurşunlarıyla delik deşik edilerek öldürüldü.

Oysa, İrfan Vural, Türkiye'deki tek hapishane kaçını değildi. Yurdun dört bir yanında 315 kaatil ve soyguncu ellerini kollarını salıyarak dolaşıyordu. Bu 315 kişiden sadece birisinin bu şekilde gazeteler için sansasyon konusu olmasının tek nedeni, İrfan Vural'ın «polis kaatili» olarak bütün emniyet mensuplarının husumetini üzerinde toplamış bulunmasıydı. Nitekim, İrfan Vural, önceki perşembe günü duruşmadan döndükten sonra bir gardiyana da vurarak üç arkadaşıyla birlikte, kaçtıktan sonra, bu husumetin de tahrikiyle, polis teşkilâtı da olağanüstü seferberlik ilân ediyor çifter çifter tabancalar, çelik yeleklerle donatılan polisler İstanbul'da «gangster» avına çıkıyorlardı...

İrfan Vural'ın kaçışından sonradır ki, Türkiye'de âşayış durumu kamuoyunda tartışma konusu oluyor, gazeteler bu konuda ilgi çekici rakamlar yayınlıyor, yetkili kişilerin de mecleri birbirini kovalıyordu.

Gazetelerin açıkladığına göre, İstanbul, kaatil, gangster ve cezaevi firarilerinin rahatça dolaştığı bir açık şehir haline gelmişti. «Aralarında gözünü kırpmadan adam öldürecek ve soygun yapacak» azılgangsterlerin de bulunduğu 14 kaatil, emniyet kuvvetleri tarafından hâlâ vakalanamamıştı. Tesadüfen yakalanarak cezaevine sokulan kaatil ve soyguncular ise, içeriye silah, bıçak ve uyuşturucu maddeleri büyük bir rahathkla sokuyorlar, cezaevinden firar planlarını kolaylıkla gerçekleştirebiliyorlardı.

Nitekim, Hürriyet Gazetesi'nden Orhan Kantoğlu, yazdığı seri röportajda, azılgangsterlerin içeride krallar gibi yaşadıklarını, diğer mahkûmları haraca keserek herbirinin «hapishane ağası» olduklarını a-

çıkıyordu. Meselâ, son firar olayının kahramanı İrfan Vural, Adalet Bakanlığı müfettişlerinin tesbit ettiğine göre, cezaevinde bhamamın ve kantinin işletmesini üzerine alarak ayda 6 bin liralık gelir sağlamıştı. Ayrıca cezaevi içerisinde esrar ticareti de yaparak bunun bir kaç mislini kazanmıştı. İrfan Vural cezaevinde işlerini o kadar yoluna koymuştu ki, kazandığı paralarla, Gaziosmanpaşa semtinde bir inşaat yaptırmaya dahi başlamıştı.

● Cezaevlerinden firarların asıl sorumlusu kimlerdir?

Acı gerçeklerin ortaya çıkması üzerine resmi makamlar arasında da karşılıklı suçlamalara girişilmişti. Emniyet yetkilileri, polisin büyük imkân-sızlıklar içerisinde bulunduğunu, buna rağmen 500 - 600 lira aylıkla boğaz tokluğuna gece gündüz çalışan polislerin hayatlarını tehlikeye atarak üzerlerine düşen görevi yap-

tıklarını, suçluları yakalayarak adalete sevkettiklerini, ancak cezaevi yöneticilerinin kısa bir süre sonra bunları elden kaçırdığını söylüyorlardı. Nitekim sadece 1967 yılında İstanbul'daki cezaevlerinden kaçan suçluların sayısı 20'yi bulmuştu.

Buna karşılık, İstanbul Valisi Poyraz, cezaevlerinin bugünkü durumunda firar olaylarını kesinlikle önlemenin imkânsız olduğunu söylüyordu. Poyraz'ın açıklamasına göre İstanbul'daki belhbaşlı iki cezaevinin ikisi de şehrin göbeğinde, aslında bu iş için inşa edilmiş köhne ve dar binalardan ibaretti. Bu şartlar altında koruma tedbirleri almak imkânsızdı. İstanbul'a modern bir cezaevi yapılması için hazırlıklara 1955'te başlanmış, ancak bugüne kadar inşaat tamamlanamamıştı. Şimdiye kadar 30 milyon harcandan modern cezaevi inşaatı için daha 3 milyon lira gerekiyordu, ancak bu para hâlâ ortada yoktu...

Ayrı ayrı dikkate alındığı

takdirde, yetkililerin ileri sürdükleri mazeretleri kabul etmemek mümkün değildi. Gerçekten de, polisin imkânları çok azdı. 500 - 600 liraya boğaz tokluğuna gece gündüz çalıştırılan insanlardan daha büyük başarılar beklenemezdi. Cezaevlerinin durumu gerçekten yürekler acısıydı. Böyle köhne binalarda, firarların önlenmesi muhakkak ki çok zordu. Üstelik, bu cezaevlerine düşen insanlar, kötü tesadüflerin kurbanı mazbut insanlar olsalar bile, bu ilkel yaşama şartları içinde zamanla dejenere olmaları ve cezalarını bitirdikten sonra toplum hayatına tehlikeli birer insan olarak karışmaları kaçınılmaz bir sonuçtu... Çünkü cezaevleri birer is-

lah müessesesi değil, birer batakane halindeydi... Nitekim son olayla ilgili olarak yaptığı basın toplantısında Vali Poyraz, «Affın meydana getirdiği hırsız dalgası geçmiş, hepsi yeniden hapse girmişlerdir» diyordu.

Hepsi doğrudu ama, polis teşkilâtı ıslah edilse, imkânları artırılrsa, modern cezaevleri kurulsaydı, bu âşayışsızlığın önü gerçekten alınabilecek miydi? Suçluların sayısı azalacak mıydı?

Meselâ İrfan Vural; şu, polis raporlarına «gangster», «canavar», «gaddar» diye geçen 35 yaşındaki insan...

Bir arabanın içinde beynine yediği polis kurşunlarıyla can verdikten sonra herkes bir

ANT okurlarına Soruyoruz...

ANT, yeni yılda daha mükemmel şekilde çıkmak için hazırlık yapmaktadır. Gerek biçim, gerekse münderecat itibarıyla yapılacak olan yeniliklerde, hareket noktamız, okurlarımızın isteklerine daha tatmin edici şekilde cevap verebilmektir.

Bu bakımdan, yapacağımız hazırlıklarda bize yardımcı olmak üzere okurlarımızın ANT hakkındaki görüşlerinin tesbit edilmesi gerektiğini duymuş bulunuyoruz. Okurlarımızın aşağıdaki sorularımıza verecekleri cevaplar, çalışmalarımıza ışık tutacaktır:

1. — ANT bir yıllık yayın süresi içinde genel olarak haftalık toplumsal dergi ihtiyacına cevap verebilmiş midir?
2. — Verememişse noksanlıkları nelerdir?
3. — Kapak düzenini beğeniyor musunuz?
4. — Kapakta fotoğrafı mı, çizimi mi tercih ediyorsunuz?
5. — İkinci ve üçüncü sayfalarda yer alan «Haftanın Notları» nı biçim olarak beğeniyor musunuz? Beğeniyorsanız, muhtevası bakımından tenkidlerinizi nelerdir? Başka bir biçim düşünüyor musunuz?
6. — Siyasî haberleri yeterli buluyor musunuz?
7. — İş sayfalarda mizanpajı beğeniyor musunuz?
8. — Yorum, makale ve fıkralar yeterli midir? Değilse tenkidlerinizi nelerdir?
9. — Dergide daha fazla imzalı yazı bulunmasını mı, yoksa daha fazla habere ve fotoğrafa yer verilmesini mi tercih edersiniz?
10. — Karikatürleri yeterli buluyor musunuz?
11. — Seri yazılar ve seri röportajlar konusunda tavsiyelerinizi nelerdir?

12. — Yazıların uzun mu, kısa mı olmasını tercih edersiniz?
13. — İnceleme yazılarına daha fazla yer verilmesini gereklili buluyor musunuz?
14. — İdeolojik yazıların sık sık yayınlanmasını istiyor musunuz?
15. — Dış politika sayfaları yeterli midir? Değilse, dünya olayları hakkında tam manasıyla aydınlatıcı bilgi verebilmek için ne yapmamızı tavsiye edersiniz?
16. — Sanat sayfası için tavsiyelerinizi nelerdir?
17. — Basın Diyor ki sayfamızı beğeniyor musunuz? Daha tatmin edici olması için neler yapılmalıdır?
18. — Diğer hataları sizce çok mudur?
19. — Dergimizin baskısını beğeniyor musunuz??
20. — ANT'ın ayrıca kitap yayını yapması halinde ne gibi kitapları tercih edersiniz? Kitapların hacmi ne kadar olmalıdır?
21. — ANT'a daha fazla abone sağlanması konusunda tavsiyelerinizi nelerdir?
22. — ANT'ın dağıtımından memnun musunuz? Gördüğünüz aksaklıklar nelerdir?

Okurlarımız yukarıdaki soruları cevaplandırarak «ANT Dergisi — Anket Servisi — P.K. 934 — Sirkeci — İSTANBUL» adresine göndermek zahmetinde bulundukları takdirde hem hatalarımızı düzeltmek imkânını verecekler, hem de ANT'ın daha tatmin edici şekilde çıkmasını sağlamış olacaklardır. Göstereceğiniz ilgiye şimdiden teşekkür eder, yeni yılda başarılar ve mutluluklar dileriz.

Yağma

Yaşar Kemal

nını doyurmuyordu. Anası, babası, iki kardeşi, ağabeyi Ali Vural'ın üç çocuğu, yengesi, günlük maaşlarını ancak çıkarabiliyorlar, bir gün çalışmasalar açlıkla karşı karşıya kalıyorlardı.

Bu dar ve hareketsiz çevrede bir çok köy delikanlısı gibi cinsi kompleksler içinde kıvranan İrfan Vural'ın günlerden bir gün köyün kuzeyindeki bir dereye küçük bir oğlan çocuğuna tecavüz etmesi, somun başlangıcı oldu. Hapse mahkûm edilen İrfan Vural, Tekirdağ Cezaevi'nde geçirdiği üç yıl içerisinde yankesici, hırsız, kaatil, dolandırıcılarla koynun koyuna yattı. Onlardan hiç de iyi şeyler öğrenmedi.

Bununla beraber, Tekirdağ cezaevinden çıktıktan sonra temiz bir hayat kurmak üzere İrfan Vural, ailesiyle birlikte İstanbul'a göç etti. Gaziosmanpaşa'nın ışsız, susuz, çamur içindeki Eğridere sokağında 13 numaralı gecekonduunun tek odasına yerleşti. İstirap, açlık ve sefaletin birbirini kucakladığı bu tek odalı gecekondunda bütün aile üstüste barınıyordu.

İrfan Vural, ailenin geçimine yardımcı olmak için Sütlüce'deki ağır sanayi fabrikasında çalışmaya başladı. Fabrika'nın en çalışkan, sessiz işçisiydi ve kısa zamanda kendisini sevdirdi.

Bir süre sonra babasının ölümü İrfan'ın üzerine yeni sorumluluklar yükliyordu. Kardeşi İsmail, yengesi ve annesi İrfan'ın evlenmesini istiyorlardı. Bu istekleri sadece «kısmet» diyerek geçiştiren İrfan, nihayet Bağlarbaşı semtinde oturan «Tatar Refiye» yi gördükten sonra kısmetin bu kız olduğuna karar vererek genç kızı kaçırdı. Kızın ailesi, nikâh yapması için İrfan'ı sıkıştırıyorlardı. Ancak kızın eve gelmesiyle birlikte yeni bir mesele çıkmıştı: Gelin - kaynana geçimsizliği... İrfan bir yandan nikâh muamelelerini tamamlarken bir yandan da çok sevdiği anası ile karısının geçimsizliklerine bir çare bulmak için çarpınıyordu. Ancak, gelin - kaynana geçimsizliği, tek odada barınan kalabalık ailenin üzerine bir kabus gibi çökmüştü. Nihayet Refiye, kaynasının darına tahammül edemeyerek nikâhtan üç gün önce babasının yanına kaçtı ve bir daha da geri dönmedi.

Artık İrfan'ın hayatı altüst olmuştu. Sevdiği karısını unutamıyor, «Ben Refiye'siz yapamam. Hayatın mânası kalmadı artık» diyordu. Bu çöküş içerisinde İrfan çalıştığı işi de bırakmıştı... Günleri ıssız, güçsüz dolanmakla geçen İrfan, günün birinde polis bültenlerine «silâhlı soygun» diye geçen bir olayın kahramanı oldu. 23 Kasım 1962 günü bir yarımcısı ile birlikte silâh tehdidiyle Üsküdar'da önünü kestiği bir kuyumcunun elindeki çantayı alıp kaçırmıştı. Çantada 150 bin lira para ve 20 bin liralık altın vardı. İrfan Vural bir otomobile atlayıp kaçarken polis arkasından ateş ediyordu. Aradan bir ay geçmeden İrfan Vural, ihbar üzerine yakalandı ve bu suçundan dolayı 20 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Ancak Sultanahmet Cezaevi'nden Bolu'ya nakledilirken imkânını bulup kaçmaya muvaffak oldu. İrfan Vural, polis tarafından amansız bir şekilde aranıyor ve «silâhlı taşır, tehlikelidir» diye dedektifler uyarılıyordu. Günleri devamlı gizlenmekle geçen İrfan, 25 Kasım 1966 günü Gaziosmanpaşa'da görüldü. Bek-

Türkiye topyekûn bir imha politikası karşısında yıllardan bu yana. Bunu aydınlar, bu memleketin sahipleri emekçiler, Subaylar, Öğretmenler görmüyorlar mı? Görüyorlar, görüyoruz ama neylersin ki...

1 — Kültürü imha ediyor. Sömürgeçler bunu isterler. Bir milletin kültürünü yozlaştırarak o milletin kişiliğini yok etmek isterler. Kişiliği olmayan kimseler köleliğe daha uygundur. Yılda iki yüz elli film çevrilen film piyasasına bakın. En ilginç Amerikan filmlerinin kop-yaları. Çocuk yayımlarına, radyo yayımlarına, gazetelere bakın... Eğitim düzenine bakın... Özel sektörü bir eğitim. Sömürge eğitimi. Sömürge radyosu, sömürge sineması...

2 — Çağımızda en çok sömürülmeğe uygun olan topraktır, toprak sahipsiz kalırsa. Türkiye toprakları sahipsiz kalmış, öldürülmüş bir toprak parçasıdır. Ormanını gıtmış. Bir milletin, hele iklimi Türkiye gibi ormanlarına bağlı, bir memleketin, hele ormanları bu kadar azalmış bir toprak parçasının insanları ormanlarına gözleri gibi bakmalıdır. Suları başboş. Akar suları başı boş, el dokundurulmamış... Toprak yüzde yüz erozyona uğramış... Nüfus da gittikçe artıyor. Toprak gittikçe ölüyor, nüfus da durmadan artıyor. Türkiye önümüzdeki yıllarda açlıkla karşı karşıya kalacaktır. Ve bu açlık sürüp gidecektir. Bu gidile Türkiye topraklarını kurtarmayacak kimse, kimse şu yazdıklarımı ne kadar önemli olduğunu bilmiyor. Orman Fakültesindeki birkaç bilim adamından başka. Bu yağma düzeni sürüp gittikçe ne kütürümüzü, ne topraklarımızı hiç bir şeyimizi öldürmeden kurtarmayacağız.

Bu düzen öyle bir yağma düzeni ki, bu yağmadan hiç bir şey kurtarılmıyor Türkiye'nin. Dinî imanı bile yağma ediyor. Toprak altı, toprak üstü tek mil servetleri yağma ediyor. Anadolu bir eski eserler hazinesidir, bu eski eserler bile yıllardan bu yana yağma Hasanın bîreği. Anadolu'yu soyamak için dünya çapında sebeke-

kurulmuş. Bunu biz biliyoruz, dünya da biliyor.

Bu memleket bir yağma memleketi oldu. Kim ona elini uzatsa yağma için uzatıyor. Türkiye'de oturan burjuvazi soyuyor, yabancısı soyuyor, dostu, düşmanı soyuyor. Önüne gelen, önüne geldiği yerden soyuyor. İler tutar yeri kalmamış soyundan.

Bu düzen kompradorluk düzenidir. Bu düzen işbirlikçi imha düzenidir. Yeni bir şeydir. Gözünün yağma bakmadan talan, imha, yakıp yıkmaya düzenidir. İşbirlikçi kompradorların istilâsına uğramış milletlerin sonu karanlıktır. Ölmekten, yok olmaktan zor kurtulabileceklerdir. Bu düzen bir yağma, bir imha düzenidir. İlkel yabancıl, korkunç, gününü gün eden, yakıp yıkarak soyamak yemek düzenidir. Bu düzenden ayrılmadıkça hem de tez günde milletlerin hiç bir şekilde kurtuluşu yoktur. İnsan sömürülerek bu hale getirilmiş bir toprağın, emekçisi bu halde, yarı aç, yarı tok, eğitimsiz, evsiz barksız, yoksul, hastahanesiz, ilaçsız kalmış bir memleketin bu sömürüden kurtulması zor. Toprağı da öldürülür, kültürü de...

Milliyetçilere dehşet ama namuslu, zor ama cesur bir iş düşünüyor. Bu düzeni iyi tanımak, bu düzeni memleketin asıl sahipleri ne, halka iyi tanımak gerek. Bu düzen yüzünden bir de politikamızın da tutsağı olduğumuzu, altı saat için de başka bir millet uğruna imhaya tabi tutulduğumuzu bildirmek gerek.

Bu düzenin ne kadar korkunç bir düzen olduğunu halka, halka bildirmek gerek, bu talanı, bu yağmayı bu ölüm fur-tasını...

Halk, işin aşını öğrenirse, bu düzenle ne olduğunu bilirse herşey kolaylıkla halledilir ve bu düzen değişir.

Anayasa sınırları içinde bu düzene dur demek mümkündür. Anayasayı zedelemekten, üstelik de Anayasamız bize verdiği haklardan faydalanarak bu imha düzenine dur diyebiliriz. İşin anası minhası bu düzeni halka anlatabilmenin yollarını bulmalıyız.

çilerin «Dur!» emrine riayet etmedi ve iki beğinin tabancalarına hedef oldu. Bir yandan kaçıyor, bir yandan da bekçilere ateş ediyordu. Bekçilerden ikisi de yarananmıştı. O sırada karşısına devriye gezen polis memuru Adil Aydoğdu çıktı ve karşılıklı ateş başladı. Neticede polis memuru kalbinden vurulup cansız yere yığılarken İrfan da karanlığın içinde kayboldu. Daha sonra Babaeski'de bir akrabasının evine alındı, orasının da silâhlı polisler tarafından sarılarak kurşun yağmuruna tutulması üzerine arka pencereden kaçıp kurtuldu. Nihayet polisler İrfan'ı Üsküdar'daki dayısının evinde kısırdılar. Daha önce evde gizlenen polislerle İrfan Vural arasında silâhlı çatışma başladı. İrfan Vural yaralı olarak ele geçirildi, bu arada bir komiser muavini de yaralandı. Tedaviden sonra mahkemeye sevk edilen İrfan Vural, Ağır Ceza Mahkemesinde, bekçileri yaraladığı için iki defa müebbet hapis, bir polisi de öldürdüğü için idam talebiyle yargılanıyordu.

Kendisini savunacak hiç bir evrak bulamayan İrfan Vural cezaevinde hücreye kapatılarak tek başına zincire vuruldu. İşçileri Bakani, İrfan Vural'ın hücrede zincirli olarak tutulması için direniyordu. Ama hapishane müdürü İrfan'ın hücredeki durumuna acıdı ve kendisini hücreden çıkarttı. Hatta, cezaevinin ve kantinin işletmesini de ona verdi. Ancak, hakkında istenen cezalar, bir mucize sonunda hürriyetine kavuşsa da cemiyet içindeki iltisaplı durumu, İrfan Vural'ın geleceğe umutla bakmasına engel oluyordu. Cezaevinin sabıkalı kişileriyle arkadaş oldu.

● Aylarca hücrede zincirli olarak hapsedilmişti.

O sırada kendisiyle konuşan bir gazeteciye İrfan Vural şöyle diyordu:

— Ağabey... Öldüm, bittim... Hücrede aylarca zincire takılı kalmak beni mahvetti. Artık iflah etmem. Dizlerimden kurşunlandı... Hâlâ geçmedi. Yara yerleri sızıyor. Kırık kemikler iyileşmiyor. İnsanın aylarca kimseyle konuşmaması zor şey. Konuşmasını unuttum. Dördüncü Ağır Ceza Reisine de aynı şeyi söyledim. Bu yüzden mahkemelerde bile kendimi doğru dürüst savunamadım.

Ve polisi vurduğuna dair iddiaları reddediyordu:

— Onlar bana ateş açtı. Ben de ateş ettim. Polis bekçiler de vurmuş olabilir. Çünkü seken kurşunla yaranmış. Ben kurşun sektirmem.

Ama biliyordu ki, sonunda kurtuluşu yoktur, ergeç sehpayı boylayacaktır. Diğer sabıkalılarla oturup bir firar planı hazırlıyor ve bir mahkeme dönüşü bu planı uyguluyordu. Hem de son anda karşısına çıkan bir gardiyana öldürmek zorunda kalarak...

Bundan sonra İrfan Vural'ın diğer üç sabıkalı ile birlikte kaçışı halkoyunu günlerce meşgul etti. Gazetelerin manşetleri onun ismiyle donatıldı. Çelik yelekli, elleri çift tabancalı polisler, amansız bir insan avına çıkmışlardı. Nihayet kaçışlarından bir hafta sonra Karagözümlük'te sıkıştırıldılar ve yine silâhlar konuştular. Bu, İrfan Vural'ın sonu idi... Silâh satın alması geldikleri bir yorgancının önünde arkadaşlarını beklerken beyininden yediği polis kurşunuyla İrfan Vural'ın da dünyası kapanıyordu...

İrfan Vural'ın dosyası kapanmış ve muhakkak ki cemiyet, artık iltisaplı kabul olmayan bir «tehlikeli insan» den kurtulmuştur. Ama, İrfan Vural'ı yetiştiren düzen hâlâ yürürlüktedir. O düzen, kapalı odalarda bir kalem darbesiyle milyonlar çalanların, işçinin hakkını gasp edenlerin, köylüyü ınsafsızca sömürenlerin düzenidir. Amerikan haydutlarının beyaz perdede kahraman olarak tanıtıldığı bir zorbalık düzenidir. Böyle bir düzende, asgarî insanca yaşama şartlarına sahip olmayanların, şu ya da bu nedenle doğru yoldan sapmaması mümkün değildir. Bu zorbalık düzeni varoldukça, polis ne kadar mükemmel çalışırsa çalışsın, cezaevleri ne kadar mükemmel olursa olsun, daima yeni İrfan Vural'lar yetişecektir. Çünkü sebep ortadan kalkmamıştır, ortadan kaldırılan sadece bir neticedir.

rahat nefes almıştı. Ama, hiç kimse, İrfan Vural'ın 35 yıllık hayat çizgisinde bu noktaya nasıl geldiği üzerinde durmuyordu. Onu soyguna, cinayete iten sebepler nelerdi? Niçin suçlu olmuştu?

● «Gangster» İrfan Vural için suça itilmisti?

İşte bir suçlunun biyografisi: 1932 yılında, Babaeski'nin Ağyeri köyünde mavi gözlü, sarı saçlı bir çocuk dünyaya gelmişti. Hiç kimse o sıralarda bu küçücük bebeğin günün birinde azılı bir gangster olup çıkacağını ve neticede polis kurşunlarıyla can vereceğini aklının ucundan dahi geçirmemisti.

Babası Nazif Vural, her Türk köylüsü gibi günlük nafakasını çıkartmak için didinen bir çiftçi, anası Kâmile Vural ise, üç çocuğunun üzerine sefakat ve sevecisini esirgemeyen bir ana idi.

Trakya'nın bu ıssız köyünde günler günleri, aylar ayları kovalıyor ve küçük İrfan Vural, bebeklik yıllarını arkada bir, karak bıyığı terlemeye başlayan bir delikanlı oluyordu. Korumu komşu, İrfan Vural'ın sâkin tabiatına, sessiz davranışlarına hayrandı...

Fakirliği yüzünden çocuklarına normal bir tahsil ve terbiye imkânı sağlayamaması, baba Nazif Vural'ı üzüyor, karadere boyunca eğmekten başka elinden bir şey geliyordu.

İrfan Vural da bütün çağdaşları gibi askerlik hizmetini yapıp köyüne döndüğünde takvimler 1953 yılını gösteriyordu. İrfan, baba mesleği olan çiftçiliğe yeniden büyük bir gayretle başlamıştı. Ancak, Ağyeri Köyünün çorak toprağı, gelişip büyüyen ailenin kar-

TİP fobisi ve İnönü - Demirel pazarlığı!

- Millî bakiye sisteminin kaldırılması için AP ve CHP liderleri anlaşmaya vardı. Amaç: TİP'in Meclis'e daha fazla temsilci sokmasını önlemek...

İNÖNÜ — DEMİREL

— Ortanın solu ile sağın asgari müşterekleri —

İktidar partisi AP ile ana muhalefet partisi CHP yeni yıla bir çok konularda anlaşmış olarak girmektedirler. Uzun süreden beri Demirel ile flört havasını devam ettiren CHP Genel Başkanı İnönü, geçen hafta Başbakan'ı ziyaret ederek bir çok önemli konularda iktidar ile prensip anlaşmasına varmıştır.

Anlaşmanın esasını, son zamanlarda iki parti arasında anlaşmazlık konusu olan bazı kanun tasarılarının Meclis'ten sür'atle geçirilmesi teşkil etmektedir.

Siyasi pazarlık niteliği taşıyan İnönü - Demirel görüşme-

sinde, Başbakan, Seçim Kanunu'nun değiştirilmesini ve millî bakiyenin kaldırılmasını öngören tasarının desteklemesini İnönü'den istemiş. İnönü ise, başta TRT Kanunu değişikliği olmak üzere bazı tasarıların Meclis'e sevkini geri bırakılmasını ve 21 Mayıs'ın affedilmesini talep etmiştir.

İki saate yakın süren görüşmeler sonunda her iki lider de kesin anlaşmaya varmışlardır. Nitekim, bu anlaşmanın ilk tezahürü, 21 Mayıs'ın affı olmuştur. Millet Partisi milletvekillerinden üç kişinin bu konuda yaptığı kanun teklifi CHP Genel Başkanı İnönü tarafın-

dan benimsendiği gibi, Demirel'e de benimsenmiş ve Bakanlar Kurulu tarafından aynı konuda ailecele hazır'lanan bir tasarı rekor teşkil edecek bir hızla Millet Meclisinden ve Senatodan geçirilerek 21 Mayıs'ın affından önce cezaevlerinden kurtulmaları sağlanmıştır.

AP yöneticileri, kendileri için yararlı gördükleri bazı tasarıların da Parlâmentodan geçmesini ve CHP'nin bu tasarıları direnmemesini sağlamak için, muhalefet ile iktidar arasında büyük çatışma yaratacak bazı projeleri meclise getirmekten ısrarla kaçınmaktadır. AP Genel Yönetim Kurulu üyeleri ile Millet Mec-

lisi ve Cumhuriyet Senatosu grupları yönetim kurulu üyelerinin yaptıkları son toplantılarda Temel Hak ve Hürriyetleri Koruma Kanunu Tasarısı ile TRT Kanunu Tasarısı'nın Meclis'e şimdilik sevkedilmemesi kararlaştırılmıştır. Bunların yerine iktidar ile muhalefet arasında büyük ayrılık çıkmadan kanunlaşabilecek tasarılar ele alınacaktır. Ziraat Odaları Birliği Kanunu Tasarısı ile bir süre önce kamuyunda büyük tepki varan Orman Kanunu tadil tasarısının ve belediye gelirlerini artıracak bazı tasarıların bu anlaşma havası içinde parlâmentodan geçirilmesine çalışılmaktadır.

İnönü - Demirel pazarlığı sırasında varılan anlaşmaya göre, Seçim Kanunu'nda millî bakiye sisteminin kaldırılacak kanun tasarısının bütçe görüşmelerinin hemen ardından ele alınacağı, AP'nin ileri gelenleri tarafından açıklanmıştır.

Bilindiği gibi, özellikle küçük partilerin parlâmentoya temsilci sokmak ihtimalini ortadan kaldırabilecek mahiyetteki bu değişiklik, 1966 yılında iktidar ile muhalefet arasında şiddetli tartışmalara yol açmış, CHP'nin de muhalefeti yüzünden bu değişiklik gerçekleştirilememiş bulunuyordu.

Ancak CHP, bugün Seçim Kanunu değişikliğine muhalefetten vazgeçmiş görünmektedir. Bu vazgeçişin başlıca nedenleri, Türkiye İşçi Partisi'nin hızla gelişmesi ve Güven Partisi'nin de CHP oylarına talip olmasıdır. Bir süre önce İnönü'ye yakın bir dergide açıklandığı gibi, Seçim Kanunu değişikliği meclise geldiğinde CHP bu tasarının açıkça desteklemeyecek, ancak kanunlaşmasına engel de olmayacaktır. Böylece, millî bakiye sayesinde Türkiye İşçi Partisi'nin ve Güven Partisi'nin parlâmentoya fazla temsilci sokması önlenmek istenmektedir.

Bu arada, AP'nin, millî bakiye sisteminin tamamen kaldırılmak yerine, bundan istifade etmek için alınması gerekli oyları ile ilgili barajı yükseltmek yoluna gidebileceği de söylenmektedir. Ama şekil ne olursa olsun, acik gerçek şudur ki, AP de, CHP de, seçim kanununu mutlaka değiştireceklerdir. Her ikisi de amorf birer kitle partisi hüviyetinden kurtulamamış olan AP ile CHP'nin bu asgari müştereklerde anlaşmalarına şaşmamak lazımdır. Çünkü her ikisi de, bünyelerindeki sağa açık oyların GP, sola açık oyların ise TİP tarafından ele geçirilmesinden endişe etmektedirler. Özellikle son doğu mitinglerinde Türkiye İşçi Partisi'nin büyük gelişmesinin somut olarak görülmesi, her iki partiyi de, acik acik olmasa bile, kulliste bu tek sosyalist partiye karşı birleşmeye itmiştir.

Türkiye İşçi Partisi'nin gelişmesini önlemek hesabında prensip anlaşmasına varıldıktan sonra, 1968 yılında ortanın solunda görünen CHP'nin TİP'e karşı hazırlanacak yeni tertiplerde de sağdaki AP ile işbirliği yaptığı görmele asla sürpriz olmayacaktır.

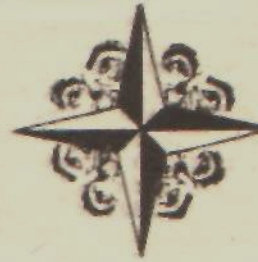
Faşist diye kime derler?

Ben öteden beri yazı yazma sanatıyla otomobil sürme arasında yakın bir benzerlik bulurum. Bunda yazı yazmayı hep direksiyon başında düşünmemin de dahli olduğunu gilemiyeceğim, ve galiba bu yüzden de boyuna ağaclarla tosluyorum. Bizim habimün acı acı şikâyet ve ikazlarına rağmen, bu âdetimden vazgeçmedim ve vazgeçmeyeceğe kararlıyım. Sorarım size, gerek yazı yazmada, gerekse otomobil sürmeme, kenar mahallelere dalarak, yağmurlu çamurlu sokaklarda yayaların üstüne zifos sıratmaktan ve nasıl bağışarak kaçışıklarını seyretmekten daha zevkli bir şey olabilir mi? Ne yazık ki, böyle demokratik zevklere sağdan soldan müdahale edildiği tutsu bir devreye girmiş bulunuyoruz... Evvelsi günü, gine ara sokaklarda arabamla dolayıyor, hem dergime ÇÜŞŞÜ, OHA'lı ince bir yazı tasarlıyor, hem de yolda üstüne zifos sıratacak birisi gözliyordum. Bakımı ki, ilerde bir kadın; gaza basıp üstüne yürüdüm, tepeden turnağa giydi zifosu. Tam güle oynaya uzaklaşacağım oradan, araba öndeki çukura takıldı, hemen kurtaramadım; işte o sırada kadın, kenara kaçacağıma elindeki buluşuk tasarı üstüne savuramaz mı! Camı da dalgınlıkla açık bırakmışım, otomobilin içi, üstüm başım bütün çirkef oldu. Eve gidip elbisemi değiştireceye kadar gasyandan içim dışıma çıktı... Yazı yazmada da aynı güçlüklerle karşılaşmaya başladım da, onun için bu hikâyeyi size anlattım. Bir süredir öyle bir demagoji toztoparını esiyor ki, ağız tadıyla kimseyi lekeliyemiyor, kimseye rahat rahat çamur atamıyorsunuz. Bir takım yedi aylık doğmuş kriptolar, vakitsiz doğmuş bulunmalarının acısını analarının memesi gibi sarıldıkları doğmalardan çıkararak, ve bir alay klişe tabir ve tairifleri paralayarak, akıllarınca karşınıza çıkıyor, kendilerini müdafaa etmekle de kifayet etmeyip, hücumu geçiyor, ve inanır mısınız, çamaşırçı çocukları olduklarından herhalde, sizin kirlil çamaşırlarınızı ortaya sermeye, doğruluk etmeğe yelteniyorlar. İş o hale geldi ki, tek yazı yazabilmek için taa Kızılcahamam'a kadar gidip gelme zorunda kalıyorum. Bu böyle giderse, endişem odur ki, başıma çok ağır bir kaza gelecek. Çünkü, efendim, herhangi bir olayı, hatta bir dünya olayını Türkiye'de Türklerin, yani benim gibi Türklerin menfaatinin asıl ve esas olduğu açısından ele almağa kalktığınızda, objektif bir teşhise tâbi tuttuğunuzda, en ağır iftiralara mâruz kalmanız mukadder.

Mesela Yunanistan'daki son olaylar hakkında şöyle bir yazı yazdım diyelim!

Yunanistan'da şimdi başlamış görünen yeni bir «Me-taksas davri» dir. Yunanlılar, sert generalin demirden idaresi altında, fakat istikrar içinde yaşamaktan, o yıllar fazla şikâyet etmemişlerdi. Demokrasinin beşiği Yuna-

SUYA BAK
SABUNA BAK

nistanın çok uzun yüzyılların gerisinde kaldığı, 1821 de kurulan bugünkü Yunanistan'ın onunla hiç ilgisi bulunmadığı, bakalım bu ikinci devirde Batı tarafından kavranebilecek midir?

Görünen, askeri idarenin kargaşalıktan son derece kuvvetli olarak çıktığıdır. Bu idare, hiç olmazsa uzunca bir süre, hiç kimseye hesap vermeksizin ülkeyi yönetebilecek gücü kazanmıştır.

Atina'daki idarenin önündeki ilk hayati dava kendisini dışarda konsolide etmektir. Bunu içerde eli ve kolu serbest olarak yapabilecektir. Yunanistan şüphesiz Batı bloku içinde kalsacaktır. NATO'da, siyasi rejimi kendisinden daha demokratik olmayan bir Portekiz mevcuttur - barışçı niyetlere sahip olduğunu ispata çalışacaktır, bölgedeki çabanın yok edilmesi için gayretli davranacaktır.

Durumun bu şekilde inkışafı, tabii bizim yönümüzden en ziyade arzulanacak şekildedir. Ufakta görünenin bu çizgiler olması iyimserlik ihtimalini arttırmaktadır. Halkın Cuntadan kurtulmak için önüne çıkarılmış fırsatta elinin küçük parmağını dahi kaldırmaya kalkmamış olması, eh, Yunan'lıların da en azından yeni idareletine tevekkül gösterdiklerinin delili değil midir?

Şimdi bu mealde bir yazı yayınlasam ben, kriptolar ne Saçlığımı, ne Faşistliğimi bırakur! NATO'ya iç güveyisi girmiş NATO - kafalı olmuş diye söylemediklerini bırakmazlar. Bu suçlamalarını da desteklemek için, kendilerine göre lead ettikleri faşist tairiflerini öne sürerler. Belki bu tairiflere göre, Yunan cuntasını tutuyorum diye benim faşist olduğuma inandıracakları bir kaç safdil çıkabilir. Ama mühim olan tairifler değil, akıldaki düzendir, siz ona bakın! Onu inceleyin! Benim aklımdaki düzense, bir kaç han daha yaptırabileceğim, bir iki matbaa daha satın alabileceğim, otomobillimle kenar sokaklarda, ve yazılarımla gazetelerde rahat rahat çamur atabileceğim, düzendir. Bu düzeni korumak için de her türlü düzene başvurmaktan çekinmiyeceğim tabii. Ama bunu yapıyorum diye de faşist olmadım ya! Faşist kimdir? siz onu biliyor musunuz? Faşist, bana Faşist diyen Komünistlerdir. İşte o kadar!

Can YÜCEL

— Bunun neresi yeni yıl yahu?!

TiP'e dokunamazsınız!

Mehmet Ali AYBAR

Emekçilerin hızla uyanıp Türkiye İşçi Partisi'ne sarılmaları, ağaları, kompradorları, bürokratları ve bunların çıkarlarını savunan cüce politikacıları, yani toplumumuzun çürümüş sınıf ve tabakalarını çılgına çevirmektedir. Bunlar, çürümüşlüklerini gizleyen sessizlikten hoşlanırlar. Her şeyin ortaya döküldüğü, gerçeklerin konuşulduğu ortamlardan, vebadan kaçır gibi korkarlar. Çürümüş olmayı kabul etmezler. Çürümüş oldukları için acz içinde olduklarını değil, kendilerine gü-rük dendiği için acze düştüklerini sanırlar ve çürüdükçe etrafa saldırırlar.

Bunlara bakılırsa, «her iş yolunda gidecektir, ama Türkiye İşçi Partisi işleri bozmaktadır.» Ve arkasından malûm tehditler:

«Her şeyi biliyoruz. Kanunun pençesinden kurtulamıyacaklar. Ve sair...»

Çeşitli din ve mezheplere, etnik gruplara mensup vatandaşlarımızı farklı muamele yapılmamasını istedik mi, cüceler feryadı basarlar:

«Milleti bölmeye, vatanı parçalamaya kalkışıyorlar; Kürtleri kışkırtıyorlar; Sünni - Alevi çatışmasını körükliyorlar.»

Biçare cüceler. «Kaderde, kıvançta ve tasada ortak, bölünmez bir bütün halinde milli şuur ve ülkü etrafında toplanmanın» mutluğunu bir tür, lü kavrayamazlar. Bu kavramları da, çürümüşlüklerini örtmek için kullanmaya kalkışırlar.

Milletin bütünlüğü, sosyal gerçekleri yok saymak ve yok saymak için de sindirme politikası gütmekle sağlanamaz. Bu kahir ve sindirme politikası Anayasaya aykırıdır. Anayasanın 12. maddesi dilinden, mezhebinden dolayı vatandaşlara farklı muamele yapılamayacağını yazar. Dilinden dolayı, mezhebinden dolayı vatandaşlara farklı muamele yaptınız mı, asıl o zaman korkulan âkıbetlerle karşılaşılır. Sindirme politikası akıllı bir iş değildir. Tarihin hiçbir döneminde kârlı olmamıştır. Ama 20. yüzyılın ikinci yarısında, felâketlere yol açacağı muhakkaktır.

Cüce politikacıları, akıllarını başlarına toplamaya davet ederiz.

Partimizin bu konularda görüşü açıktır. Ve geçerli tek çıkar yol da budur. Kürtçülük, Alevilik sorunlarına anayasanın 3. maddesi ışığında, yani Türkiye Devleti'nin ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütün olduğu esastan hareket edilerek, 12. maddesinin eksiksiz - tam anlamıyla uygulanmasıyla çözüm bulunur. Ana dili Kürtçe olan vatandaşlarımıza - ki sayıları 2 milyonun üstündedir - ve Alevî mezhebinden olan vatandaşlarımıza - ki sayıları 10 milyonun üstündedir - iki numaralı vatandaş muamelesi yapılamaz; yapılmamalıdır. Sünnî mezhebinden ve ana dilleri Türkçe olan vatandaşlarımız ne gibi haklara sahip iseler, onlar da aynı haklara sahiptirler; ve bu haklar, anayasa teminatı altındadır.

Millî varlığımızın gerçekten korunması, ancak anayasaya saygılı ve böylesine özgür bir politikayla sağlanır. Tahakküm politikası, baskılar, ezgiler, varlığımız için tehlikeli tepkilere yol açar. Cüce politikacılar bunu böyle bilsinler.

Doğu sorununun temelinde ekonomik nedenler yattığını bin kerre tekrar ettik. Doğu'nun geri bırakılmışlığının bu bozuk kapitalist düzenin bir sonucu olduğunu söyledik. Kâr peşinde olan bu düzende doğuya yatırım yapılamaz; çünkü kârî değildir; çözüm bu düzenin değişmesi, yani kapitalizmden sosyalizme geçilmesiyle bulunacaktır, dedik. Doğulu emekçiyle batılı emekçilerin çıkarları ortak ve kardeş olduklarını bin defa tekrarladık. Doğulu vatandaşların tertiple-dikleri mitingleri emekçi halk kütüphanelerinin anayasadaki haklarını kullanarak, anayasaya sahip çıkışları olarak selâmladık.

Cüce politikacılar başbaşa vermişler: «Doğuda Türkiye İşçi Partisi hızla gelişiyor, sizi de bizi de çökertti; nasıl edip de başına çorap örsek» diye düşünüyorlarmış. Elinizden geleni arkınıza

koymayın cüceler, İşçi Partisi'nin kılına dokunamazsınız. Bizim her işimiz anayasadan yana, açık, meydanda... Bizim başımıza çorap örmeğe kalkınlar, çorabı kendi başlarına örerler; ve kazdıkları kuyuya kendileri düşerler. Anayasayı çiğnemeğe kalkışmanın cezası büyüktür; ve bu suçun zaman aşımı da yoktur. Tertipler tasarıhyan cüce-lerin dikkatini çekeriz.

Türkiye İşçi Partisi iktidara gelecektir. Bunu kimse önleyemeyecektir. Seçim Kanunu'nu değiştireceklermiş. Seçim Kanunu'nu değiştirmek de kâr etmez. Aldığınız oylarla orantılı sayıda milletvekili çıkarmanız, Seçim Kanunu değiştirilerek önlenirse, gidişat ağaların, kompradorların, bürokratların lehine mi dönecektir? Türkiye İşçi Partisi'nin ağırlığı daha da artacaktır. Çünkü parlamento, toplumdaki gerçek durumu yansıtmadığı için çelişiler, zıtlasmalar daha da derinleşecektir.

Türkiye gibi geri kalmış, fakat halkı yüz yıllık politik tecrübelerden geçmiş bir toplumda, Seçim Kanunu oyunlarıyla postu kurtarmak, tarihi şartların acze düşürdüğü sosyal sınıfları çöküşten kurtarmak katiiyen mümkün değildir.

Türkiye sosyalist olacaktır. Tarihin akışını kimse durduramaz. Seçimde ayak oyunu da kâr etmez; Amerika'ya dayanmak da...

Evet Amerika'ya dayanmak da kâr etmez. Çünkü Amerika, Türkiye'den çekip gidecektir. Çekip gitmek zorunda kalacaktır. İkinci millî kurtuluş mücadelemiz güçleniyor; Amerika'yı çepeçevre saran nefret çemberi her gün daralıyor. Türkiye NATO'dan çıkacaktır; ikili anlaşmalar feshedilecektir. Bağımsız, demokratik, sosyalist Türkiye'yi emekçi halkımız kendi elleriyle kuracaktır. Kendi gücünün bilincine varan halkımız, güzel günleri getirecektir. Güzel günler yakındır.

KENNEDY SUIKASTININ İÇYÜZÜ

Mekin GÖNENÇ

İKİNCİ BİR OSWALD

Gangster Jack Ruby
— Polislere kadın temin eden bir cani —

Suikastten önce tertipçiler fizikî bakımdan Oswald'a çok benzeyen birini kullandılar. Plâna göre bu şahıs Oswald'ın ismini kullanarak yaptığı iş ve hareketlerle Oswald hakkında şüpheli bir şahıs havası yaratacaktı.

III

● Oswald'ın New Orleans'da olduğu gibi, Dallas Şehrinde de Castro aleyhtarı hareketlerde parmağı var mıydı?

— Evet. CIA adına Castro aleyhtarı yeraltı teşkilatına gizli yollardan silah temininde önemli bir rolü olan Jack Ruby, Oswald'ın Dallas Şehrindeki «temas ajanı» idi. Ayrıca, Oswald'ın Dallas'da temas bulunduğu beyaz Ruslardan kurulu geniş bir çevre vardı ki, bunların çoğu CIA hesabına çalışmaktaydılar. Bunlardan başka, 1963 ekim ayı içerisinde Oswald'ın New Orleans ve Miami'deki Castro düşmanı arkadaşlarından bazıları Dallas şehrine gelmeye başlamışlardı.

23 Kasım 1963 günü, yani Kennedy'nin öldürülmesinden bir gün sonra, Dallas Şehri serif yardımcısından Buddy Wathers, tahkikat dosyasına konmak üzere Dallas Polis

Müdürlüğü istihbarat şefine verdiği raporda «...Harlandale Caddesi 3128 numaralı eve Başkan Kennedy'nin ölümünden bir hafta önce bazı Kübalıların geldiğini, bunların «Küba kurtarma» adlı cemiyetin üyeleri olabileceklerini Oswald'ın da aynı cemiyete kayıtlı bulunduğunu ve suikastin hemen ardından bu Kübalıların binayı terk edip gittiklerini» açıklamıştı. Wathers, şüphe üzerine suikastten sonra da bu konudaki tahkikatını derinleştirmiş ve Oswald'ın da daha önce bu binaya gidip geldiğini öğrenmişti. Ne var ki, hiçbir kimse, Wathers'ın raporuna gereken önemi vermemişti. Warren komisyonu bu raporun üzerinde durmadı bile.

Oswald'ın suikastteki rolü yalnızca siyasi saftada kalmaktadır. Yoksa, kendisinin «tetifi çekmek» gibi bir görevi yoktu. Ne var ki, suikasti plânlayanlar kendisinin sözde «marksist» etiketinden en usta şekilde faydalan-

mak istemişlerdi. Böylece suikasti işleyen «fanatik bir solcu» olduğu fikri yaratılacak, dikkatler Oswald üzerine çekilecek, bu arada da suikastin tertipçileri ile Cumhurbaşkanı öldüren gerçek kişiler, polisin dikkatinden ayrılarak kolaylıkla Dallas'dan sıvışacaklardı.

Bence polis memuru Tippit'i öldüren de Oswald değildi. Bu hususta elimizde kuvvetli deliller var. Tippit'in Oswald tarafından öldürüldüğü fikrinin yaratılması da, polisi şaşırtmak ve Oswald'ın ortadan kaldırılmasını sağlamak için şebekenin ortaya attığı bir taktik idi. Böylece polis Oswald'ı, yakalanmış olduğu sinama binasında kısıracak, ve yakalanmamak üzere polise «direnişken» öldürülecekti. Fakat tertipçilerin bu hesabı doğru çıkmadı. Polis direniş esnasında Oswald'ı öldürmemiş, biraz hırpaladıktan sonra ele geçirmişti. 22 Kasım günü polis müdürlüğünün koridorlarında Oswald, «...ben kimseyi öldürmedim, ben kendilerine âlet olarak kullandılar...» şeklinde avaz avaz bağıyordu. Tertipçiler, Oswald'ın her şeyi açıklayacağından ve kendilerini ele vereceğinden korkmaya başlamışlardı. Bundan sonra da hepimizin bildiği gibi, olayların içerisinde Jack Ruby girecek ve Oswald da ebediyen konuşamaz hale getirilecekti. 24 Kasım günü Dallas cezaevinin koridorlarında Oswald, suikast şebekesinin «kurbanı» olacaktı.

● Hangi sebep ve deliller dolayısıyla, polis memuru Tippit'in Oswald tarafından öldürülmediğine inanıyorsunuz?

— Önce şunu açıklayayım. Elmdedeki delillere göre, Tippit'i öldürenler bir değil, iki kişidir. Oswald kesinlikle bunların arasında bulunmuyordu. Bizler Tippit'i öldürenlerden birinin kimliğini meydana çıkarmış bulunuyoruz. Warren raporlarının da açıkladığı gibi, görgü tanıklarının çoğu Tippit'in kaatilinin Oswald olduğu üzerinde kesin bir ifade verememişlerdi. Tanıkların çoğu kaatilin «kırmızı» ve «kısık boylu» olduğunu söylemişlerdi. Halbuki Oswald «zayıf» ve «orta boylu» idi. Yine tanıklardan birisi, cinayetin bir değil iki kişi tarafından işlendiğini açıklamıştı. Aynı zamanda yine Warren raporunun bizzat kendisi, kronoloji uzmanlarının verdiği rapora göre, iki cinayetin işlenmiş olduğu zaman farkı içerisinde Oswald'ın Cumhurbaşkanı ateş edilen kitap deposundan Tippit'in öldürüldüğü yere kadar gelmesinin imkânsız olduğunu belirtmektedir.

Tippit'in öldürüldüğü yerde dört adet mermi kovanı bulunmuştu. Bilin-

diği gibi, «revolver» yani «toplu tabancalar» ateş edildikten sonra mermi kovanlarını kendüklerinden fırlatmazlar. Öyleyse Tippit'i öldüren kişi, bu mermi kovanlarını tabancadan çıkarıp kasden kaldırımın üzerine bırakmış oluyor. Bence bu kovanlar daha önceden Oswald'ın 0.38 çaplı revolverinden temin edilip cinayetten sonra oraya bırakılmışlardı. Tippit'in cesedi yanında bulunan mermi kovanlarından ikisi «Remington» marka mermilerle, diğer ikisi de «Winchester» marka mermilere aitti. Halbuki, Tippit'in cesedinden çıkarılan kurşunlardan üçü «Winchester», biri de «Remington» idi. Bizler bu arada yaptığımız araştırmada «Remington — Peters Manufacturing» şirketinin de kendi mermilerinde «Remington» kovanlarını kullanmadıklarını imalat raporlarını incelemek suretiyle kesin bir şekilde öğrenmiş bulunuyoruz. Hatta, Warren Komisyonu'nun isteği üzerine Tippit'in cesedinden çıkan mermilerle ceset yanında bulunan kovanlar hakkında laboratuvar tetkikleri yapan FBI balistik uzmanı Cortlandt Cunningham hazırladığı resmi raporda, bu mermilerin kesinlikle Oswald'ın tabancasından çıkabileceğinin şüphe eli olduğunu belirtiyordu.

● Biraz önce «ikinci bir Oswald'dan bahsettiniz. Bu hususu biraz daha açık'ar mısınız?

— Suikastten önce tertipçiler fizikî bakımdan Oswald'a çok benzeyen birini kullandılar. Plâna göre bu şahıs, etrafta Oswald'ın ismini kullanacak, yaptığı iş ve hareketlerle de Oswald hakkında şüpheli bir şahıs havası yaratacaktı. Zannımca, biz bu kişinin kim olduğunu tesbit etmiş bulunmaktayız. Size bu hususta ilgili bazı olayları açıklayayım:

Suikastten önce bir gün, gençten bir kişi otomobil almak bahanesiyle New Orleans'daki bir oto satış mağazasına giriyor. Kendisi ile meşgul olan satış memuruna isminin Lee Harvey Oswald olduğunu söylüyor. Yol denemesi yapmak üzere satış memuru ile birlikte beğendiği otomobillerden birine biniyorlar. Bu deneme esnasında bu kişi bir ara otomobili saatte 130 kilometre süratle usta bir şekilde sürüyor. Halbuki gerçek Oswald, otomobil kullanmasını bilmiyordu. Bu kişi konuşmalar arasında bir ara hiç yeri yokken, bir yerden külliyetli miktarda para beklediğini ve pek yakında da tekrar Rusya'ya gideceğini söylüyor. Sonuç olarak da, otomobil imadan mağazadan ayrılıyor. Suikastten sonra bu «ikinci Oswald» polise tarif eden aynı satış memuru bir gün mağazanın önünde bulunmayan bir tarafından saldırıya uğramış ve feci şekilde

Kennedy suikasti hakkında gerçeklere aykırı rapor hazırlayan komisyonun başkanı Earl Warren şimdiki Cumhurbaşkanına Johnson'a yemin ettiriyor.

serpelenmişti. Daha sonra bu satış merkezi New Orleans'dan ayrılarak Dallas şehrine göç etmişti. Kendisi geçen yıl içerisinde kalmış olduğu odada, arsenik zehirlenmesinden ölü olarak bulundu. İki makamlar, ölüm sebebi olarak cinayet demişlerdi.

İkinci olay da şu: Yine suikastten önce aynı kişi Dallas'da ki bir atış poligonuna giriyor. Orada da kendisini Lee Harvey Oswald olarak tanıtır. Tüfekle yaptığı atışlarda yalnız kendi hedef tahtasını «12»den vurmakla kalmayıp kendisinin yanındaki hedef tahtasını da «12»den vurarak etraftan büyük ilgi topluyor. Gerçek Oswald, deniz piyadesi iken «eskik» nişancı olarak bilinmekteydi. Fakat askerlikten ayrıldığından bu yana kendisinin tüfekle atışlar yaptığına dair ortada tek bir delil ve görgü tanığı yok. Üstelik Oswald'ın askerlikteki atıcılık kayıtlarında kendisinin o atış poligonunda kullanılan hedef tahtasını üstüste de hitlerca «12»den vuracak kapasitede olmadığı anlaşılmaktadır.

Warren Komisyonu bile bu yukarıda açıkladığım olaylara karışan kişinin Oswald'ın kendisi olamayacağı, başka birinin onun kimliğini kullanarak öldürüldüğünü belirtmekteydi.

● Yukarıda bir ara Oswald'ın CIA hesabına çalıştığını ve suikasti tertipleyenlerden çoğunun CIA ile direkt temasları bulunan kişiler olduğunu açıkladınız. Oswald'ın ayrıca FBI ile de herhangi bir ilişkisi var mıydı?

— Oswald'ın FBI ile olan ilişkisi CIA ile olanından çok farklı idi. Bilindiği gibi, FBI'nın bütün Amerika boyunca paralı «spiyoncuları» bulunmaktadı. Bunlar FBI'a haber taşırlar ve karşılığında da belirli bir ücret alırlar. Oswald da bunlardan biri idi. Yani FBI kadrosunda asıl memur olarak çalışmıyordu. Kendisi muhtemelen Dallas ve New Orleans bölgelerindeki ölü hareketleri FBI'a ulaştırmaktadı. Warren komisyonu raporlarında Oswald'ın FBI ile olan ilişkisine değin dokunulmadı. Halbuki komisyon üyelerinden olan Senatör Gerald Ford, daha sonra yazdığı «Bir suikastçinin portresi» adlı kitabında aynen şunları yazıyordu: «...Dallas Şehri Başsavcısı Henry Wade ile Eyalet Başsavcısı Waggoner Carr'ın Warren Komisyonuna verdikleri ifadelerinde, Oswald'ın 92 Eylül ayından beri FBI hesabına yıla 200 dolar ücretle spiyoncu olarak çalıştığını ve kendisinin gizli kod umarasının da 179 olduğunu açıkladılar...»

17 Şubat 1964 tarihli bir polis raporunda da şunlar belirtilmektedir: «Yaz Rus asıllı bir göçmen olan Bayan Teofil Meller, Dallas'da bir ma-

Oswald ve karısı Marina ile ahhap olur. Bir gün Oswald'ları ziyarete gittiğinde Bayan Meller, Oswald'ın evinde Kızı Marx'ın yazdığı «Kapital» adlı kitabı görür ve kendisinin durumundan kuşulanarak derhal FBI'a haber verir. FBI da, Oswald gibi bir kimseyi, yani kendisini «marksist» olarak ilan etmiş, bir ara Rusya'ya giderek orada yaşamış ve tekrar Amerika'ya döndükten sonra da Castro rejimini destekleyici broşürler dağıtmış bir kişiyi «tehlikesiz» ya da «çekinilmeyecek» bir kişi olarak nitelendirdiğine göre, bildikleri olmalı. Üstelik, Oswald'ın Rusya'dan tekrar Amerika'ya döndüğünde yapılan tahkikat esnasında FBI kendisinin «sağlam» ve «maktul» bir vatandaş olduğuna dair rapor vermiştir.

Bu sözlerimden FBI hakkında yanlış bir sonuç çıkarmayın. Suikastle ilgili tahkikat ve soruşturmalarda gayet FBI'ın yardımları olmasaydı bugün Başkan Kennedy'nin öldürülmesiyle ilgili pek çok şey henüz su yüzüne çıkmış olmayacaktı. FBI'ın bu saftada çok faydalı çalışmaları olmuştur. CIA ise, tahkikat ve soruşturmalar esnasında aynen bir «Gostapc» ya da «NKVD» teşkilatı kimliğine bürünerek gerçekleri örtmeğe, komisyon üyelerini şaşırtmağa çalışmıştır.

● Oswald ve Jack Ruby'nin birbirlerini daha önceden tanıdıklarına dair elinizde herhangi bir delil var mı?

— Jack Ruby, yalnızca Castro aleyhtar hareketlerde değil, Dallas şehrinde CIA ile bağlantısı bulunan her türlü işlemlerde parmağı bulunan bir CIA ajanı idi. CIA kendi vayasine hizmet edebilecek her türlü insanı, kişiliğine bakmaksızın kullanabilen bir haber alma örgütüdür. Bu bakımdan, Dallas Polis Müdürlüğü mensuplarına zaman zaman çalıştırdığı gece kulübünden kadın bulmak suretiyle onlara «pezevenklik» yapan Jack Ruby'nin de aynı örgüt içerisinde görevli bulunmasını garip karşılamayın. Ruby, Oswald, Ferrie ve diğerlerinin CIA'den ücret alarak onun hesabına «şuandaki işleri yaptığını» dair elimizde çok kuvvetli deliller bulunmaktadır. Şöyle ki:

Ruby, Küba'lı sürgünler için gizli yollardan silah ve cephane tedarik ediyor; David Ferrie, Küba'lı sürgünleri savaş için eğitiyor ve zaman zaman onları uçakla gizli görevlerini yerine getirmek üzere Küba üzerine götürüyor; Oswald da elinden geldiği kadar etrafına kendisini bir «marksist» olarak tanıtır Amerika'da bulunan sol kanat mensuplarının güvenini kazanarak bu sayede komünist ülkelere özellikle Küba'ya gidip CIA adına ca-

suluk faaliyetlerini yürütmek için zemin hazırlıyordu.

Tahkikat esnasında bizler Oswald'ın not defterleri arasında şifreli bir telefon numarası bulduk. Bu numara Jack Ruby'nin özel telefon numarası idi. Aynı şifreli numara, bu olaya adı karışan başka bir şahsın adres defterinde de bulunmuştu.

Bu arada olayla ilgili olarak soruya çekilen Bayan Nancy Perrin Rich'in, Warren Komisyonu raporlarına geçen ifadesini açıklamak, sanırım ki, faydalı olacaktır. Verdiği ifadeye göre:

Bayan Rich, 1961 yılında kocası ile birlikte Dallas şehrine geliyorlar. Kocası Robert Perrin'in silah ve uyuşturucu madde kaçakçılıklarından şüpheleri bulunmakta. Bayan Perrin, Dallas polislinin aracılığı ile Jack Ruby'nin çalıştığı gece kulübüne barmen olarak yerleşiyor. Bir süre sonra Bayan Perrin gece kulübünde işini terkediyor ve uzun bir süre Jack Ruby ile karşı karşıya gelmiyorlar. Karı koca Perrin'ler bir gece Amerikan kara ordusuna mensup bir yarbayın başkanlık ettiği ve Küba'lı sürgünlerin katıldığı gizli bir toplantıya davet ediliyorlar. Bu toplantıda Robert Perrin'e, Castro'ya karşı girişilecek hareketlerde kullanılmak üzere gizli yollardan silah ve cephane tedarik etmesi için 10 bin lira teklif ediliyor. Aralarında uzun bir pazarlık başlıyor ve neticede 25 bin dolarda anlaşmaya varılıyor.

O arada, Robert Perrin, paranın bir miktarını peşin olarak istiyor ve bunun üzerine toplantıya başkanlık yapan yarbay da, durumu ve Perrin'in isteğini telefonla birisine anlatıp keş-disinden para istiyor. Aradan kısa bir zaman geçtikten sonra kapı çalınıyor ve içeriye, elinde para torbasıyla Jack Ruby giriyor. Jack Ruby, silah kaçakçılıklarında CIA adına ödeme işlemlerini yürüten kişi idi. Nedenise daha sonra Robert Perrin bu işten vazgeçiyor ve Dallas şehri terk edip bir süre muhtelif şehir ve kasabalarda saklanarak izini kaybettirmeğe uğraşır. Sonunda da, New Orleans şehrine gelerek orada yerleşiyor. Bir yıl sonra Robert Perrin evinde arsenik zehirlenmesinden ölü olarak bulunuyor. Resmi makamlar bu olayı da «suikast» olarak kayıtlarına geçiriyorlar.

Elimizde Jack Ruby'nin CIA ajanı olduğuna dair başka deliller de var. Bunları davanın selameti bakımından duruşmada açıklamayı daha doğru buluyorum.

Jack Ruby'nin Cumhurbaşkanı yapılan suikastte parmağı olduğunu

aydınlatan, oldukça şaşırtıcı bir olay var. Bu olay Warren Komisyonu raporlarına geçmiş bulunmaktadur. Şöyle ki:

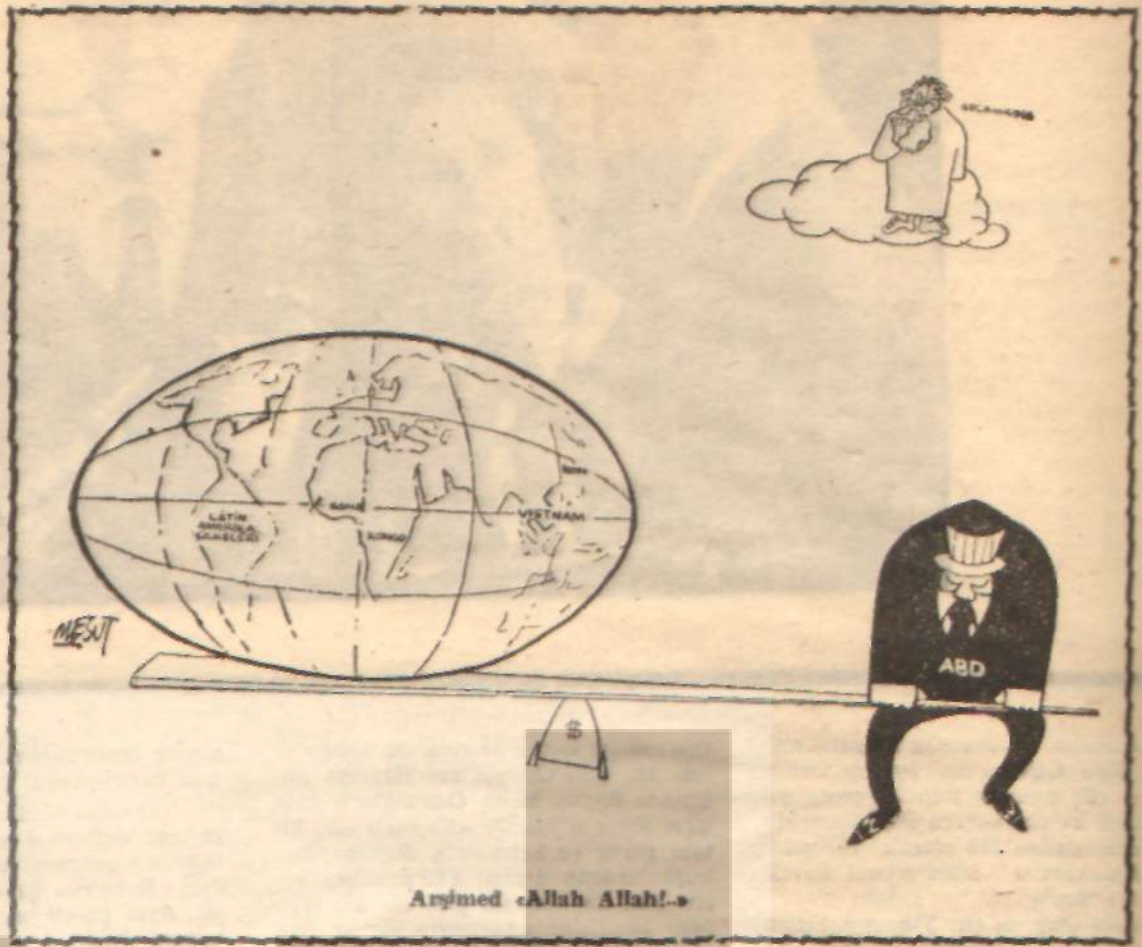
18 Kasım 1963 günü, suikastten tam dört gün önce, Dallas şehrinde oturan Rose Cheramie adlı genç bir kadının, Louisiana eyaletinde Eunice şehri civarında hareket halinde bulunan bir otomobilden yol kenarındaki hendese fırlatılıyor. Kendisini botanlar Bayan Cheramie'y; çürük ve yaralar içersinde yarı baygın halde Jackson şehrindeki «East Louisiana» adlı hastaneye götürüyorlar. Ertesi gün kendisine verilen müsekkin ilaçların etkisinden kurtulan bu kadın hastane görevlilerine: «... Jack Ruby'nin kendisini Dallas'tan Miami'ye oradaki bir şahıstan uyuşturucu madde dolu bir paketi almak üzere gönderdiğini ve dönüştü otomobilden kendisini fırlatan kişinin de Jack Ruby'nin ortağı olduğunu» söylüyor. Bayan Cheramie verdiği ifadesinde bu kadarla kalmayıp «... Başkan Kennedy'nin bir kaç gün sonra Dallas'da öldürüleceğini...» de sözlerine ekliyor. Hastane yetkilileri kendisinin hem geçirdiği şok icabı hem de aldığı müsekkin ilaçların etkisiyle bu şekilde «saçmasapan» konuştuğu kanısına varıyorlar ve bu sözlerin içerisinde durmuyorlar. Ne var ki, ertesi gün, yani Başkanın öldürülmesinden üç gün önce Bayan Cheramie hastanede bulunanlara iddialarını ısrarla tekrarlıyor. Suikastten sonra hastane ilgilileri bu kadının kendilerine vermiş olduğu ifadeyi hatırlıyorlar ve kendisiyle konuşmak üzere polisi çağırıyorlarsa da, Bayan Cheramie'nin hastanede taburcu edildiğini öğreniyorlar. Hastaneden ayrılırken Dallas'taki adresinden başka bir adres vermediği ve oraya da bir daha dönmediği için kendisi bir türlü bulunamıyor. Biz bu olay üzerinde ısrarla durduk ve kendisinin nerede olabileceğini araştırmaya başladık. Ne var ki, geç kalmıştık. Çünkü Bayan Cheramie, Dallas şehri civarında yol üzerinde giderken kasten bir otomobille ezilerek öldürülüyor ve kendisine çarpan araba da hiç bir iz bırakmadan olay yerinden uzaklaşıyordu.

Gelecek hafta

Kennedy'yi kaç kişi öldürdü

Yardım Değil Soygun!

● Amerika birey hürriyetini savunma gereksesiyle yaptığı yardımlarla diktatörleri, oligarşileri desteklemekte ve yardım edilen ülkeleri birer uydu haline getirmektedir. Aşağıda yardım adı altındaki soygun mekanizmasının içyüzü rakamlarla ortaya konulmaktadır.

Sedat EMEKÇİ

G eçimlerini efendilerine şirin görünmek, yaranmak suretiyle temin eden burjuva yazarlarımıza, rakam ve gerçeklerden ödü kopan Osmanlı artığı köhne siyaset adamlarımıza ve bilimsel metodun, tarafsız araştırmanın ne olduğunu kavramaktan aciz bazı pısrık iktisatçılarımıza göre, İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra milyonlarca bireyi totaliter rejimlerin baskısı altına düşmekten, hürriyetlerini dolayısıyla insanlıklarını kaybetmekten, Amerika'nın cömert, insancıl, mu cizevi yardımları korumuştur.

Aşağıdaki incelememizde, rakam ve gerçeklere dayanarak bu burjuva valanını çürütecek, Amerikan yardımının içyüzünü madde madde açıklayacağız.

Yardımın içyüzü

1948-1964 yılları arasında Amerika'nın dışarıya yapmış olduğu toplam askeri ve ekonomik yardım 70 milyar dolar civarındadır. Aynı yıllar içindeki toplam gayrisafi hasıla ise, 7000 milyar doların üzerindedir. Demek ki, 16 yıl içinde bütün dünyaya yapılan Amerikan yardımı, toplam gayrisafi millî hasılanın sadece yüzde 1'ine eşittir. 1963 yılında Amerika'da alkollü içkiler için 6 milyar dolar ve en eşekçe reklamlar için 14 milyar dolar harcamırken bütün dünyaya 4 milyar dolarlık çok cömert bir yardım yapıyordu. Amerika'nın birey hürriyetini korumak için büyük bir imanla girişmiş olduğu Vietnam Savaşı'na ise her yıl 15 milyar dolardan faz-

Tablo III

Ülke	Yardım süresi	Toplam yardım	Borç miktarı	Bağış miktarı
Yunanistan	1948 - 1964	1089 milyon	127 Milyon	962 Milyon
Türkiye	1948 - 1964	1458 milyon	524 Milyon	934 Milyon

Not: Rakamlar dolar olarak verilmiştir.
(Kaynak: Dept. of State Agency for International Development, Annual Report)

la bir harcama yapılmaktadır. Vietnam'daki bir yıllık harcamalar, Türkiye'ye yapılan toplam yardımın 10 katına yakındır. 1948-1964 yılları arasındaki dünya yardımının, yani 70 milyar doların 32 milyarı askeri yardım şeklindedir. Dolayısıyla Amerikan yardımının yüzde 47'si hiçbir ekonomik faydası olmayan askeri yardım şeklindedir. Tüketim, tamir, bakım ve diğer masrafların artması, na binlerce tarım emekçisinin üretim cabasından alınarak askeri hizmetlerde kullanılmasına sebep olan bu askeri yardımların yardım edilen ülkelerin sanayi ve tarımdaki üretim kabiliyetlerini arttırmaktan çok azaltacağı aşîkardır. Bu gerçekler bir yana, İkinci Dünya Savaşı'nın sona ermesinden beri Amerikan yardımının, bu yardıma en çok ihtivacı olan geri kalmış ülkelere çok, üretim mekanizması verimli, teknoloji bakımından ileri Batı Avrupa ülkelerine yöneltildiği ayrı bir gerçektir. Bu gerçek bir numaralı tabloda açıkça görülmektedir.

Kimlere yardım?

Tablo I'de verilen rakamlardan da anlaşılacağı gibi 945.64 yılları arasında Yakın Doğu Güney Amerika ve Afrika'daki geri kal-

mış toplumlarda en sefil şartlar içinde yaşayan yüz milyonlarca insana yapılan yardım, kapitalist düzenin emperyalist istismarcılığın dan faydalanarak yaşama seviyesini yükseltmiş Batı Avrupa halklarına yapılan yardıma nisbette çok azdır. Ayrıca, Amerika'nın Batı Avrupa'ya sadece bu ülkelerdeki kapitalist rejimleri korumak maksadıyla yardım ettiğini, geri kalmış ülkelere yollanan yardımların ise, emekçilerin hayat şartlarını düzeltmek yerine feodal oligarşileri toprak ağalarıyla kompradorlar ve yabancı sermaye arasındaki uğursuz ehl-i salibi kuvvetlendirmek zenginleştirmek üzere kullanıldığını unutmamalıyız. İngiliz, Fransız, İtalyan, Hollanda ve Alman İmparatorluklarının çökmesi üzerine Amerika miras aldığı dünya imparatorluğunu ve bu imparatorluğun ucuz hammaddesi, ucuz işgücü mutlak surette kontrol edilen pazarlar şeklinde sunduğu istismar fırsatlarını muhafaza edebilmek için feodal ve asalak sınıfları para gücüyle satın almıştır.

Ekonomik yardımların tek gayesi bu yirminci yüzyıl hacli seferinin devamını ve başarılı olmasını sağlamaktır. Toplumsal ya da bireysel hürriyeti korumak bir yana; Amerikan dış politikasını desteklemeleri

Tablo I

1945 - 1964 YILLARI ARASINDA TOPLAM YARDIM

Yardım Bölgesi	Yardım (milyar dolar)	Yüzdesi
Batı Avrupa (Türkiye ve Yunanistan hariç)	23,9	0/0 40
Yakın Doğu ve Güney Asya	13,8	0/0 23
Uzak Doğu ve Pasifik	13,9	0/0 23
Afrika	1,9	0/0 3
Doğu Avrupa	1,6	0/0 3
Güney Amerika	1,9	0/0 3

(Kaynak: Dep. of Commerce, Office of Business Economics, Periodic Report USA)

şartıyla dünyanın neresinde insan haklarına saygı göstermeyen geri, totaliter, insanlık dışı rejimler varsa, Amerika bu rejimleri açıkça desteklemiş, korumuştur. Sadece 1964 yılında Amerika'nın bu gibi ülkelere yaptığı ithalatı ve ödediği milyonlarca doları örneğin Türkiye'den yaptığı ithalatla kıyaslayacak olursak, ne demek istediğimiz açıkça ortaya çıkacaktır.

Tablo II'de açıkça görülen gerçekler şunlardır:

1 — Amerika; İspanya, Portekiz, Güney Afrika gibi faşist rejimleri, Habsistan'daki Ortaçağ oligar-

şisini, Malezya, Angola, Kongo, Hongkong gibi yarı sömürge, ya da sömürgeleri ve bu ülkelerdeki kompradorları ekonomik, siyasi ve askeri bakımlardan desteklemektedir.

2 — Batı dünyasında hürriyetin kalesi diye adlandırılan Türkiye'den yapılan Amerikan ithalatı, Türkiye nüfusuna bölün-

düğünde diğer ülkelere nisbette en küçük rakamı vermektedir.

Hibe değil borç

3 — Türkiye ile Yunanistan'ın ihrac ettikleri ürünler arasında benzerlik bulunmasına rağmen, Amerika'nın Yunanistan'dan ithal ettiği ürünlere ödediği paranın nüfus başına miktarı, Türkiye'de yaptığı ithalatın üç katına yakındır.

Dinsel ve tarihsel bağlar tanımadığı, tamamen tarafsız ve insancıl olduğu iddia edilen Amerikan yardımının Yunanistan ve Türkiye

arasındaki kıyaslaması ayrıca ilgi çekicidir. Tablo III'de de görüldüğü gibi, 1948 - 64 yılları arasında Yunanistan'a yapılan toplam yardım içindeki bağış miktarı, Türkiye'ye yapılan yardım içindeki bağış miktarında hem mutlak değerce (28 milyon dolar), hem de toplam yardıma oranla daha fazladır. Yunanistan'a yapılan yardımın yüzde 88'i Türkiye'ye yapılan yardımın ise yüzde 63'ü bağış şeklindedir. Yunanistan nüfusunun, Türkiye nüfusunun sadece yüzde 28'ine eşit olduğu göz önünde tutulursa, Yunanistan'da nüfus başına Amerikan yardımının Türkiye'dekinin

minin çığırkanlığı, usaklığın, vapan kompradorlarla siyaset adamları satın alınmakta, korunmaktadır. En kötü hayat şartları içinde yaşayan emekçilerin bu yardımlardan faydalanması imkânsızdır.

Asıl amaç

4 — Amerikan yardımlarının tek gayesi, yardım edilen ülkeleri Amerika'nın uyduları haline getirmektir.

5 — Geri kalmış ülkelerin İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra, istismarcı grup-

Tablo II

ÜLKE	SİYASİ REJİM	NÜFUS	AMERİKAYA SATTIĞI KALIN (DOLAR)	NÜFUS BAŞINA İTHALAT (DOLAR)
İspanya	Faşist	31 milyon	114 milyon	3,68
Portekiz	Faşist	9 milyon	54 milyon	6,00
Gün. Afrika	İrkçi	17 milyon	249 milyon	14,65
Yunanistan	Feodal	22 milyon	53 milyon	2,40
Malezya	İngiliz uydusu	8 milyon	159 milyon	19,89
Angola	Portekiz sömürgeci	?	54 milyon	?
Kongo (Belç.)	Yarı sömürge	15 milyon	45 milyon	3,00
Hongkong	İngiliz sömürgeci	?	250 milyon	?
Filipinler	Feodal	30 milyon	387 milyon	12,90
Yunanistan	Monarşi	8,5 milyon	55 milyon	6,46
Türkiye	Surjuva demokrasisi	30 milyon	69 milyon	2,30

(Kaynak: 1. Dept. of Commerce, Bureau of the Census USA
2. Statistical Office of the United Nations, Statistical Yearbook)

üç katına yakın olduğu ortaya çıkar. 1964 yılında Türkiye'ye yapılan Amerikan yardımını 126 milyon dolarıdır. Bu 126 milyonun sadece 8 milyonunu bağış, geriye kalan 118 milyon doları ise faizle ödenecek borçtur. Demek ki, yardımın yüzde 92'si borçtan ibarettir. 118 milyon dolarlık borç için ödenecek faiz 8 milyonluk bağışın üzerinde olabilir.

Sadaka...

Bütün bu istatistik bilgiden sonra Amerikan yardımını şu şekilde değerlendirebiliriz:

1 — Amerika'nın toplam üretim kapasitesiyle kıyaslandıkları takdirde, Amerikan dış yardımları sadece bir sadaka özelliği taşımaktadır.

2 — Bu yardımların yüzde ellisi geri kalmış ülkelerin ekonomik kalkınmalarını yavaşlatan askeri yardımlardır.

3 — Yardımlar, birey hürriyetini savunma teraneleri altında çok kereler İspanya, Portekiz ve Güney Afrika gibi faşist ve ırkçı diktatörlüklere yapılmakta, feodal oligarsiler desteklenmekte, Amerikan kapitaliz-

lara yapılan yardımlarla Amerika'ya askeri, siyasi ve ekonomik bakımlardan bağlanıp bağımsızlıklarının büyük bir kısmını kaybetmelerinden sonra, Amerikan yardımı ayrıca şekil değiştirmeye ve bağıştan çok faizli borç haline almaya başlamıştır. 1964 yılında Türkiye'ye yapılan 126 milyon dolarlık yardımın 118 milyon dolarının, yani yüzde 92'sinin faizli borç olduğunu ve ödenecek faizin 8 milyonluk bağışa geçebileceğini daha önce belirtmiştik.

6 — Bütün bu gerçeklerin ışığı altında, Amerikan yardımının sadece kompradorların işine yarayacağını, emekçilere zerre kadar faydası olmayacağını görmek hiç de zor değildir.

Kalkınma yolu

7 — Bu durumda geri kalmış ülkelerin emperyalist kapitalizmin dünya menfaatlerini koruyan, devam ettiren yalancı burjuva yardımlarla kalkınmalarına imkân olmadığı apaçıktır. Geri kalmış toplumların ekonomik, siyasi ve kültürel kalkınmaları, halk çoğunluğunun desteklediği istediği bilimsel ve demokratik sosyalist düzenden geçecektir.

ANT 2. YILINA GİRDİ

ANT, bu sayıda, bir yıllık yayın hayatını tamamlayarak ikinci yılına girmiştir. Bundan tam bir yıl önce, Türkiye'nin dar boğazlara sürüklenmekte olduğu ve sosyalist eyleme karşı baskıların şiddetlenmeye başladığı bir sırada binbir maddi güçlüklerle yayın hayatına atılan ANT, ilk sayısında ilân ettiği ilkelere ve prensiplere daima sadık kalmış, çeşitli maddi baskılara, yüz yılı aşan ceza tehditlerine rağmen bağımsız ve sosyalist bir Türkiye'nin kurulması için giriştiği mücadeleyi asla tâviz vermeden yürütmüştür. ANT kadrosu, bundan sonra da, her şeye rağmen bu mücadeleyi aynı azimle devam ettirecektir. ANT, bu mücadeleye imzalarıyla, emekleriyle katkıda bulunan bütün yürekli toplumlara ve en güç anlarında gerek maddi gerekse manevî destekleriyle dergilerini ayakta tutan okurlarına teşekkür borçludur. ANT, gelecek yılda yeni hamlelerle fedakâr okurlarına daha fazla lâyık olmağa çalışacaktır.

İkinci cilt hazırlanıyor

ANT'm 26. sayıda tamamlanan birinci cildi okurlarımız tarafından büyük ilgi görmüş ve az sayıda yaptırdığımız ciltler ve cilt kapakları kısa zamanda tükenmiş bulunuyor. Bu defa 52. sayıda tamamlanan ikinci cildimiz için de cilt kapakları ve ciltlerin hazırlanmasına başlanmıştır. Cilt kapakları 15 lira, ciltler ise 50 lira karşılığında 9 Ocak 1968 tarihinden itibaren okurlarımıza sunulacaktır. İstanbul'da bulunan okurlarımız, bu tarihten itibaren bizzat dergi idarehanesine gelerek cilt kapaklarını, ya da ciltleri alabilirler. Taşrada bulunan okurlarımız ise, taleplerini bildirdikleri takdirde, müracaat sırasına göre cilt kapakları 15 lira, ciltler ise 50 lira ödemeli olarak adreslerine gönderilecektir. Ancak taşradaki okurlarımızın açık adresleriyle birlikte posta masrafını karşılamak üzere her cilt kapağı için 3 lira ve her cilt için de 5 liralık posta pulunu «ANT Dergisi — P. K. 934 — Sirkeci — İstanbul» adresine göndermeleri gerekmektedir. Öte yandan, birinci cildi temin edememiş okurlarımız için de çok az sayıda cilt kapağı ve cilt yapılmaktadır. Bunları da okurlarımız, aynı şartlarla temin edebileceklerdir.

ANT'A ABONE OLUNUZ

Çeşitli baskılar yanında ANT'm dağıtımı da, özellikle taşrada ve büyük şehirlerin kenar semtlerinde çıkarıcı çevrelerin kışkırtmasıyla sabote edilmektedir. Bu yüzden hem okurlarımız ANT'ı devamlı okumak imkânından yoksun kalmakta, hem de tek geliri dergi satışından ibaret olan ANT'm yaşama imkânı tehlikeye düşmektedir. Bütün dünyada, toplumcu dergilerin tek yaşama garantisi, okurların abone kaydedilmesidir. Böylece hem satışın sabote edilmesi önlenmekte, hem de okurlarımız dergilerini daha ucuz fiyatla ve daha düzenli olarak izlemek imkânına kavuşmaktadır. ANT'm abone tarifesini, yıllık 60 Lira, altı aylık 30 Lira, üç aylık 15 Lira'dır.

ANT'a abone olmak isteyen okurlarımız abone bedelini aşağıdaki adrese havale ettikleri takdirde dergileri düzenli olarak adreslerine gönderilecektir.

ABONE ADRESİ

ANT DERGİSİ - P.K. 934 - SİRKECİ - İSTANBUL

Barışı tehdit eden tehlikeler

Johnson barıştan söz ederken,
Amerikan uçakları Vietnam'da
ölüm yağıdırıyor - Batı Almanya
eski naziler eliyle nükleer silah-
lanma yarışına katıldı - Nijerya'
da kan gövdeyi götürüyor.

Birleşik Amerika Cum-
hurbaşkanı Johnson, Avust-
ralya Başbakanı Holt'un ce-
naze töreninden dönüşte uğra-
dığı Roma'da gençlerin «Ço-
cuk kaatili» âvazeleri arasın-
da gazetecilere büyük bir vur-
dumduymazlıkla «Barış»tan
söz etmiştir. Teksas'lı başka-
nın Papa'nın önünde «Barış
havarisi» kesilerek günah çı-
karttığı bir sırada Hollywood
un ünlü komiği Bobe Hope
tarafından eğlendirilerek mor-
al takvivesi vapan çocuk ka-
atilleri, «Mini ateş kes» in
bitmesivle birlikte yeniden
yüzkarası saldırılarına giriş-
mişlerdir.

Teksas'lı başkanın Amerikan
ulusu noel ve yılbaşı hediyesi:
Bomba... Kan... Ölüm...

Bütün bunlara bakıp, yeni
yılın, dünya barışının başına
çorap örmekte eskisini arat-
mayacağını, hattâ eskisinden-

Gowon
— denge peşinde —

Ojukwu
— direniyor —

de beter olacağını düşünmemek
mümkün değildir.

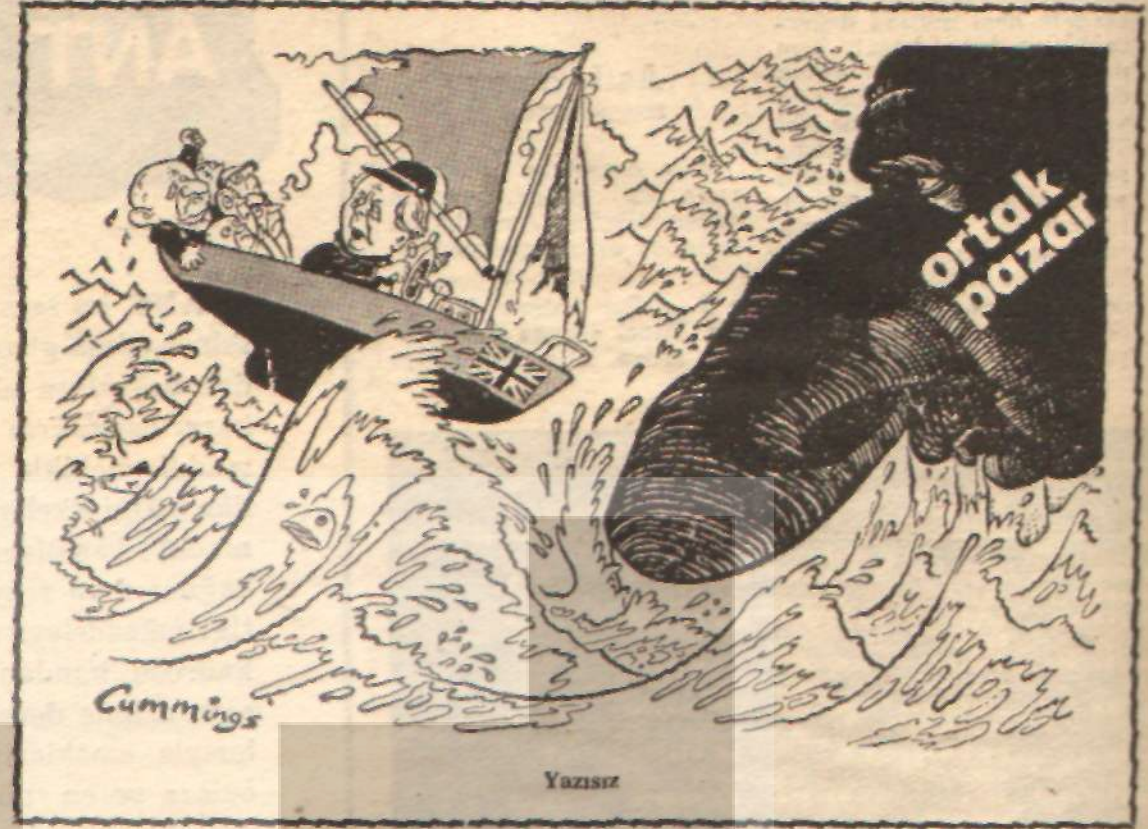
Yeni yılın dış olaylar aç-
sından bilançosunu çıkarmaya
girişenler, eskisi sona erme-
den «Olup-biten» bir iki ola-
ya değinmeden defteri elbette
kapamamışlardır.

● Harold Wilson' ın talihsizlikleri birbirini kovalı- yor

Olaylardan biri, İngiliz Ba-
bakanı Harold Wilson'ın ta-
lihsizlikleri üzerine... Bir kaç
yıldır Wilson ve talisizlik eş
anlama gelir olmuştur. Ster-
lin'in gövdesinde açılan «Rah-
ne»nin eşin dostun da gavret-
iyle üstünkörü de olsayaman-
ması yolunda dökülen terler
kurumadan, Brüksel'de topla-
nan Altılar, Fransa'nın itirazı
üzerine bir kere daha Ortak
Pazar kapısını Wilson'ın yü-
züne kapatmışlardır. De Gaul-
le, İngiltere'nin Ortak Pazar'a
alınmasını gerektirecek şartla-
rı yerine getirmekten uzak bu-
lunduğunu İngiliz ekonomisi-
nin şartları değişmedikçe İngil-
tereyle Ortak Pazar konusunda
girişilecek görüşmelerin «an-
lamsız» olacağını ileri sürmü-
ştür. Ancak, İngiltere, bezimete
rağmen, kapıyı zorlamaktan
vazgeçmemekte, ısrar, inat ve
hattâ «Tehdit»le kıt'ava çıkart-
ma yapmaya son derece ka-
rarlı olduğunu her fırsatta be-
li-tmektedir. Hattâ İngil'tere
Dışişleri Bakanı Brown, Ortak
Pazar'ın diğer beş üyesini F-
ransa'ya karşı cephe almaya
sevketmeyi dahi düşlemek-
tedir. Ancak, kimse, İngiltere
ile Beşler arasındaki görüş-
melerin elle tutulur bir takım
somut kararlar alınmasıyla so-
nuçlanabileceğine inanmakta-
dır.

Wilson'ın talihsizliklerinin
sonuncusu bu da değildir.

Güney Afrika'ya satılması
öngörülen «Silâhlar» meselesi
birdenbire alevlenerek Wilson-
kabinesinin ikiye bölünmesi
tehlikesini yaratmıştır. Preto-
ria'nın 200 milyon Sterlin'i a-
şan «Yağlı» siparişi, City'nin
silâh tacirlerini olduğu kadar,
İngiltere ekonomisinin kalkın-
masında bu tür fırsatların as-
la ihmal edilmemesi gerekti-
ğine inanan takımın da ağızını

sulandırmakta gecikmemiştir.
Dışişleri Bakanı Brown, Sa-
vunma Bakanı Healey ve İç-
işleri Bakanı Callaghan, ek-
onomisinin uyarılması için bu
fırsatın kaçırılmamasından ya-
na onların temsilciliğini ü-
zerlerine almışlardır. Ama ne-
ticede İşçi Partisi'nin sol ka-
nadı ağır basmış ve Wilson bu
yoğlu kuyruğu reddetmek zo-
runda kalmıştır. City'nin kapi-
talistlerine göre, Wilson'ın Gü-
ney Afrika'ya silâh satmayı
redderek ambargonun sürdü-
rüleceğini bildirmesi, İngiliz
ekonomisi için hayırlı olma-
mıştır. Ödeme dengesinin 200
milyon Sterlin'den olması bir
yana, İngiliz endüstrisinin en
büyük alıcısı Güney Afrika ile
ticari ilişkiler de tehlikeye düş-
müştür.

● Federal Alman- ya bütün ırkçı yönetimlere si- lah satıyor

Ekonomisi ciddi güçlüklerle
karşı karşıya olan İngiltere'nin
Güney Afrika'nın ırkçı yöneti-
mine «Silâh satmamakta» di-
renmesine karşılık, Federal Al-
manya, dünyanın en büyük si-
lah satıcısı Birleşik Devletler-
in izinde, silâh ticareti konu-
şunda hiçbir ambargo tanı-
mamakta, dünyanın hemen bü-
tün ırkçı yönetimlerine silâh
satmaktadır. Gerçi Federal
Almanya, 1950 - 1966 arasın-
da 35 milyar dolarlık silâh sa-
tan Amerika Birleşik Devlet-
leri'nin rekoruna erişememek-
tedir. Ama Federal Almanya-
nın silâh konusunda Güney Af-
rika ile ilişkileri, dünya barı-
şını ciddi şekilde tehlikeye düş-
ürmektedir. Federal Almanya-
nın «Nükleer silâhlar»a sahip

olmak için de büyük gayret
sarfetmektedir. NATO içindeki
krizden de yararlanarak Fede-
ral Almanya, Amerika'nın da
desteğiyle nükleer silâhlara sa-
hip olmak için kesin teşebbüsle-
re girişmiştir. Nitekim geçen
aralıkta başyarak Brandt ve
Schröder, NATO Konseyi'ni,
Nükleer strateji, nükleer si-
lâhların kullanılması konula-
rında sürekli bir «Atom komis-
yonu» kurulmasına ve Alman-
ya'nın da bu komisyona sü-
rekli üye olmasına ikna etmiş-
lerdir. Schröder, 1967 ocagında
Alman Ordusu'nun «Nükleer
başlıklı füzeler» e sahip oldu-
ğunu açıklamış bulunuyordu.

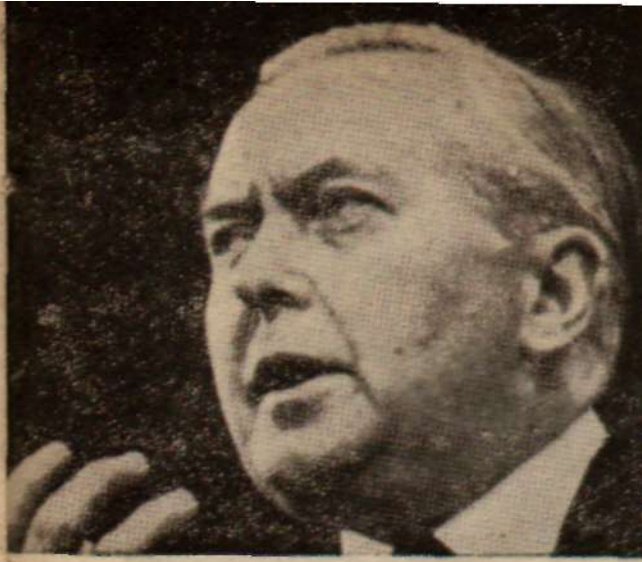
Demokratik Almanya Ulu-
sal Cephesi Konseyi'nin dü-
zenlediği uluslararası basın
konferansında söz alan Profe-
sör Albert Norden, bu konuda
şöyle demektedir:
«Birleşmiş Milletler tarafın-
dan afazoz edilen ırkçı, Gü-
ney Afrika rejimi ile Klesin-
ger-Straus-Brandt hükümeti
arasında bir Atomik komplo»
mevcuttur. Avrupa'da hiçbir
ülke Afrikalı şahsiyetleri Bonn
kadar sık kabul etmemekte-
dir. Alman bakanları yılda bir
çok gez Güney Afrikada to-
planmaktadırlar. Bütün bakan-
lardan daha güçlü olan büyük
bankacı Abs, her yıl bir kez
Güney Afrika'yı ziyaret etmek-
tedir. Geçen martta da İçişleri
Bakanı Ebeke ve Alfred Krupp
Güney Afrika'yı ziyaret etmiş-
lerdir.

● Güney Afrika' da Naziler köp- rü başını tutu- yor

Güney Afrika Başbakanı
Verster, İkinci dünya savaşı
süresince Hitler ile işbirliği

yaptığı için hapsedilen karar-
lı bir nazi'dir. Güney Afrika
Hükümeti'nin Vorster'den son-
ra en etkili adamı, Ekonomi ve
maliye bakanı Dietrich, eskiden
1945'te savaş suçluları listesin-
de yer alan en büyük Alman
bankasının senyörü Abs'in me-
sai arkadaşı bulunuyordu. Gü-
ney Afrika polis şefi General
Vanderbergh, Hitler lehine sa-
botaj yapmak suçuyla hapse-
dilmişti. Güney Afrika ordula-
rı kumandanı General Riemst-
ra, Hitler ve Musolini'ye olan
hayranlığını gizlememektedir.
Pretoria Hükümeti'nin böylece
bir Nazi Kliginden başka bir
şey olmadığını anlaşılmaktadır.
Geçen yıl süresinde Güney Af-
rika, Batı Almanya'dan 1 mil-
yar markı aşan ithalat yapmış
ve bu ülkeye 600 milyon mark-
tan az mal satmıştır. Gü-
ney Afrika'nın metal, kimya
ve enerjetik endüstrilerini el-
de tutan tröstleri Alman ser-
mayedarları donatmıştır. Bü-
yük Alman bankaları, Güney
Afrika'ya milyonlarca marklık
krediler açmışlardır.

Bonn ile Pretoria arasında-
ki, Batı Almanya'nın şu stra-
tejiyi üzerine temellendirilmiş-
tir: Almanya'nın sahip olmayı
şiddetle arzuladığı nükleer si-
lâhları Almanya hesabına Gü-
ney Amerika'da imal etmek.
Reaktörleri Bonn, uranyumu
ise Güney Afrika temin edecek-
tir. Hitler yönetiminde hükü-
met danışmanı olan Federal
Almanya vatandaşı Nazi Prof
Dr. Verlager, bugün Bonn Hükü-
meti'nin iziniyle, Güney Af-
rika atom enerjisi bürosunu
yönetmektedir. Güney Afrika'
da imal edilen çok katlı Harp
— 1 ve Harp — 3 füzeleri, Bonn
ile Güney Afrika arasındaki
atom komisyonunun ilk mev-
velerini teşkil etmiştir.

Başbakan
Harold
Wilson
alışsızlıklar
birbirini
kovalıyor

Kiesinger
(Karanlık
emeller
peşinde)

● Nijerya'daki iç- savaşın kurban- ları Vietnam'- dan fazla...

Vietnam'daki savaşın ve Almanya'nın nükleer silahlanmasının dünya barışını yeni yılda da vahim şekilde tehdit ettiği bir sırada birbiri ardından patlak veren darbelerle yırtılan siyah kıtada altı aydır sürüp giden bir iç savaş, bu süre içinde Vietnam Savaşı'ndan fazla kurban vererek rekor kırmıştır.

Gerçekten de Anglo - Amerikan emperyalizminin, Federal Almanya'nın, Portekiz ve Güney Afrika gibi ırkçı takımının açıkça silah yardımıyla desteklendikleri Nijerya'daki iç savaş, altı aylık sürede tarafların 50 bin kurban vermesine yol açmıştır. 967 bin ki-

lametrekare genişliğinde 50 milyon nüfuslu ve Afrika'nın en zengin doğal kaynaklarına sahip olan Nijerya'da uzun süre dört büyük etnik gurubun meydana getirdiği Federasyon, çok geçmeden eski sömürgeci İngiltere'nin ve yabancı çıkarların kışkırtmalarıyla yozlaştırılmış ve ilk çatışma 15 Ocak 1966'da patlak vermiştir. Doğu bölgesindeki Ibo'lar, General Ironsi'nin liderliğinde, kuzeyin etkin lideri Sir Ahmed Bello Ebubekir Tawefa başkanlığındaki federal yönetime başkaldırmışlar ve Tawefa'yı bertaraf etmişlerdir.

General Ironsi'nin Doğu bölgelerini Kuzeyin baskısından kurtarmayı amaçlayan hareketi bir süre sonra her bakımdan ülkede ağırlığı elinde tutan kuzey eyaletlerinin direnciyle karşılaşmış ve kuzey halkı ayaklanarak binden fazla Ibo'yu boğazlarken, kuzeyli askerle de harekete geçerek Ironsi'yi devirmişlerdir. Federal Hükümetin yeni lideri kuzeyli Yarbay Gowon ile doğu bölgesi askerî valisi Albay Ojukwu arasındaki çatışma bu sıralara rastlamaktadır. Bir milyondan fazla Ibo'nun da kuzeyden doğu bölgelerine göç etmesi, Gowon ile Ojukwu arasında çatışmayı iyice şiddetlendirmiştir. Bir süre sonra Ojukwu, öbür eyaletlerin de kendisini destekleyeceklerini umarak «Biafra» adı altında bağımsız bir devlet kurmuştur. O gün bugündür iç savaşa dönüşen çatışma, ekin başında Biafra'nın başkenti Enugu'nun federal kuvvetlerin eline geçmesiyle pratikte son bulmuştur. Ne var ki, Ojukwu, direnmeye devam etmekte, Gowon'un etnik gruplar arasında denge sağlamayı amaçlayan federasyona yeni bir vechе vermeyi öngören planlarına rağmen, anlaşmaya yanaşmamakta ve bu umutsuz direnme gün geçtikçe kurban sayısını arttırmaktadır.

KIBRIS OLAYLARI

Geçen Cuma günü Kıbrıs'ta yeni gelişmeler olmuş, Kıbrıs Türk Cemaati liderleri, Makarios'un anlaşmaları ve Anayasa'yı ihlal ettiğini gösününe alarak Ada'da ayrı bir Türk yönetimi kurduklarını ilan etmişlerdir. ANT'nin baskıya girdiği ana kadar olaylar tam bir açıklığa kavuşmamış bulunuyordu. Bayramda gazete bayileri çalışmadığı için ANT'nin okurlarına ulaştırılabilecek amacıyla baskıyı bir gün öne alması olumsuz, gelişmeleri yansıtmamızı ve değerlendirmemizi imkânsız kılmıştır. Dışişleri Bakanlığı Genel Sekreteri Kunalalp ile Amerikan Büyükelçisi Hart'ın Kıbrıs'ta bulundukları bir sırada patlak veren olay hakkındaki yorumlarımızı gelecek sayıda sunacağız.

DIŞ YORUM

Akdeniz dengesi ve petrol

Halûk TANSUG

Orta Doğu'da, son zamanlarda, çok önemli bir olay yer aldı. Fakat aynı olay, önemiyle mütenasip derecede halk kütüphanelerinin dikkatini çekmedi.

Bahis konusu gelişme, Irak petrolleriyle ilgilidir.

Bağdat hükümeti, bir Fransız şirketine, petrol arama, çıkarma ve ihraç etme hakları vermiştir. Fransız şirketi, Paris hükümetiyle bağlantılı bir topluluktur. Aynı Fransız şirketi, De Gaulle'un şahsi kararı üzerine Irak'a, eşine az rastlanır derece uygun şartlar tanımıştır.

Başka deyişle, son İsrail saldırısından sonra Irak'ta pratik etkilerini tamamen kaybetmiş Anglo - Amerikan petrol menfaatleri yerine (Bağdat'a çok daha uygun şartlar sağlayarak) Fransız petrol menfaatleri geçmiştir.

Oysa petrole ilgili her anlaşma, istisnasız, milletler arası politikayı etkileyici karakterde sayılır. Irak gibi «iki-iki» bir petrol ülkesinde yabancı şirketlerin yer değiştirmesi ise, tabii üzerinde özel önemle durulması gerekli nitelikte sayılmak gerekir.

Hele, Fransız şirketinin bağlantılı bulunduğu Paris Hükümeti'nin dış politikası, Anglo - Amerikan petrol şirketlerinin bağlantılı oldukları Londra ve Washington dış politikaları ile 180 derece çelişmeye başlamıştır...

Böylesine sıt politikaları temsil eden petrol şirketlerinden biri ötekini yerine geçtiğinde, aynı petrol bölgesinin yepyeni bir kuvvetler dengesine gittiği şüpheli kuvvetlenir.

Bütün bu olaylar, klasik (Batı menfaatlerine göre kurulmuş) kuvvetler dengesinin yeni şartlara uygun şekilde bozulduğu bir yerde (Akdeniz'de) şekilleniyorsa, gelişmeler ve faraziyeler çok yönlü eleştirmelere tabi tutulur. Kısaca, varılan sonuçlara göre, milletlerin «ali menfaatleri» hesaplanır. Bu menfaatlere uygun yeni politikalar, yeni şartlara adapte edilir. Kurulan «yeni dünya» da, milletler «yeni yerlerini» alırlar...

İşte, Bağdat Hükümeti'nin Fransız petrol şirketiyle imzaladığı son anlaşma, böylelikle anlam taşıyor. Tüm dünya devlet adamlarını, benzer politika değişikliklerine sürükleyecek bir önem kazanıyor. Çünkü, İsrail saldırısı var-

dımı ile Washington yöneticilerinin kendi menfaatlerine uygun bir kuvvetler dengesini (status quo'yu) Akdeniz'de gerçekleştirme planları, suya düşmüştür. Aksine, müsbet sonuca ulaştırılmayacağı bir teşebbüse girişmekle Birleşik Amerika, gerek kendisinin gerekse müttefiklerinin Akdeniz menfaatlerini tehlikeye sürüklemiştir. Ve, Sovyetler Birliği, tarihte ilk defa Akdeniz'e bu sebepten çıkmaya muvaffak olmuştur.

Bunda, artık hiç bir Batı'nın devlet adamının şüphesi kalmamıştır. Münakaşa konusu bu nokta değildir.

Münakaşası yapılan, Sovyet «çıkışı» ile değişmiş Akdeniz «status quo» sunun, şimdiden sonra ne yönlerde gelişeceği...

Özellikle Batı Avrupa'nın devlet adamları, bu acıdan, Akdeniz bölgesindeki yeni gelişmeleri takip ediyorlar. Zira, Akdeniz bölgesinde, endüstrisi ile Batı Avrupa ülkelerinin (petrol gibi) hayati menfaatleri yatıyor.

Söylesene sualler sormaya yöneliyor Batı Avrupa'nın devlet adamları:

«Akdeniz'e «çıkan» Sovyetler Birliği, bu bölgedeki petrollerden bizi Batı Avrupa'lıların istifadesini kısıtlatacak mı? Bundan böyle, Batı Avrupa'nın Orta Doğu ülkeleriyle münasebetleri nasıl şekillenecek? Batı Avrupa'nın Orta Doğu ile ticareti ne olacak? Kültürel alanlarda, Batı Avrupa'nın Orta Doğu'daki geleneksel önderliği, istikbalde ne gibi bir karaktere bürünecek? Batı Avrupa'nın, Orta Doğu ülkeleriyle politik münasebetleri ne gibi değişikliklere uğrayacak?»

İşte, özetlenen yukarıdaki suallerin en önemlilerine, Irak ile Fransa arasında imzalanan petrol anlaşması cevap vermektedir.

«Cevabı» cümle halinde şekillendirmek ve kısımlara ayırmak lazımsa, şöyle bir sıralama yapılabilir:

1) Arap ülkeleri, petrollerini Batı'ya satma zorundadırlar. Çünkü, evvelâ Sovyetler Birliği, petrol ihtiyacı duymayan; aksine petrol ihraç eden bir ülkedir. Sonra, Arap petrollerini geniş çapta alacak endüstriler, Batı Avrupa'dadır. Nihayet, petrollerini satmazlarsa, Arap ülkeleri ekonomik buhrana sürüklenirler.

2) Batı Avrupa'nın Akdeniz bölgesindeki petrol menfaatlerini tehlikeye düşüren

ası, Birleşik Amerika'nın temelsiz ve sadece kendi menfaatlerini düşünen «kısapantolonlu» politikasıdır. Washington dümensuyundan çıkacak Batı Avrupa ülkeleri, Orta Doğu petrollerini daha büyük kolaylıkla sağlama durumundadırlar.

3) Daha ucuz ve daha emniyetli Orta Doğu petrolü almak isteyen Batı Avrupa ülkelerinin, Washington dümensuyundan ayrılmaları gerekmektedir. Başka deyişle, Batı Avrupa'nın (De Gaulle'vari) bir politika izlemeleri şart olmaktadır. Fakat Orta Doğu petrolü uğruna Batı Avrupa'nın Sovyet dümensuyuna girmesi, kat'iyen lazımdır değildir.

4) Orta Doğu petrolü ile bağlantılarını devam ettirebilmeleri için, Batı Avrupa ülkelerini milliyetçi Arap halkları menfaatlerini özellikle dikkate almaları başka bir şarttır.

5) Akdeniz'de kurulmaya başlanmış «yeni dünya» da, atom devri şartlarını anlamış Batı Avrupa ülkelerine «yer» vardır. Fakat aksine, Amerika dümen suyundan ayrılmamakta (nati) Batı Avrupa'nın ülkeleri, «yeni dünya»nın meyvalarından «ucuzuna» faydalanamazlar. Petrollerini, Akdeniz sahillerine akan petrol borularından sağlama yerine, Afrika'yı dolacak gemilerle «pahalı» ya elde etme durumuna düşerler.

6) Klasik Batı menfaatlerine göre kurulu eski Akdeniz «status quo» su, Batı Bloku süper lideri Birleşik Amerika tarafından devam ettirilemediğine göre, daha küçük diğer Batı Avrupa'nın ülkeleri tarafından hiç sürdürülemez. Batı Avrupa endüstrileri için, hele şu ekonomik buhran artışı içinde yapılacak yegâne şey, yeni Akdeniz kuvvetler dengesine ayak uydurmaktır...

Basitleştirme amacıyla mecburen özetlenen bu şartlar ve yeni gelişmelerdir ki, De Gaulle'cü Fransa'yı Irak'ta petrol anlaşması imzalamaya sürüklemiştir.

Aynı şekilde, Fransız şirketinin Irak'daki Anglo - Amerikan petrol menfaatleri yerini alıp, yukarıda özetlenen yeni gelişimin mantıklı bir sonucu.

Ergeç, diğer Batı Avrupa ülkeleri de, Fransa'nın izinde gitmeye mecbur kalacaklardır. Çünkü, milletlerinin «ali menfaatleri» bunu gerektirmektedir.

DİSK

TÜRKİYE DEVRİMCİ İŞÇİ SENDİKALARI KONFEDERASYONU

işçi

Kemal SÜLKER

Geçen yılın getirdikleri ve götürdükleri...

Geçen yılın büyük özelliği, sendikalaşmış işçileri, işçi çıkarlarına aykırı bir yolda oya'ayan «işçi» sıfatını almış bir konfederasyona karşı işçilerin gösterdiği büyük uyanıklıktır. Özellikle dış yardımla bütçesini şişirdikten, başarılı bir seyahat acentası kadar işlek bir gezi programı aracısı olduktan sonra Türkiye gerçeklerini hiçe sayan bir gidişi hızlandırmaya kalkanlara karşı bilinçli bir cephe açılması geçen yılın ön önemli sendika hareketidir.

Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu (DİSK)'nin kuruluşu, karşı tarafta büyük bir panik yaratmıştır. Her bölgede, her ilde, hattâ fabrika bulunan her ilçede DİSK'e karşı yeni yeni ihbar ve kötöleme komiteleri kurulmuştur. Bir zamanlar işçilerinin en doğal haklarını dile getirdikleri zaman dut yemiş bülbül kesilenler, kalemlerini sömürücülerin emrinde kullanarak basında çamur atma işlerini üzerlerine alanlar, DİSK kurulduktan sonra karşı tarafın avukatları kesilmişlerdir? Neden?

Çünkü, işçilerin haklarını, Anayasada yer alan ekonomik ve sosyal ilkeleri içtenlikle savunan bilim adamları, «fikri hür, irfani hür, vicdanî hür» kalemler DİSK'in kuruluşunu bir bayram sevinciyle alkışlamışlardır. Ve de, karşı tarafın savunulabilecek yanı kalmadığını; eylemiyle, tutumuyla ve «sendikacılık felsefesi» dediği tutarsız, iç ve dış sömürücülere yarayan, işçi sınıfını üvey evlâd durumuna düşüren çiğnenmiş körüklü sakızlarının niteliğini görmüşlerdir. Onun için DİSK, işçi sınıfının gerçek kurtuluşu için Anayasa ilkelerini hayata geçirmeyi amaç bilen, bilimi en büyük kuruttarı ve yol gösterici kabul eden bir mücadeleye atılmıştır.

Gerçek bir işçi sendikaları konfederasyonu kurulması fikri doğduktan (26 Ocak 1966) ve Türkiye

Maden - İş Sendikası tarafından bu fikrin gerçekleştirilmesine hayli çaba harcadıktan sonra yapılan hazırlık toplantısına (hemen birçok toplantılarda olduğu gibi) iyi niyetli sendikacılar yanında, içten pazarlıklar da katılmıştı. Bu içten pazarlıklar sezildiği için, DİSK'in kuruluşu yakın bir tarihe kadar kongre yapılması şartına bağlanmıştı. Böylece hazırlık toplantısına katılan beş sendika, belirli günde kongresini, yada yetkili organının kararını almış ve 13 Şubat 1967 günü DİSK resmen kurulmuştu. DİSK'i çökertme, doğmadan boğma, gelişmeden budama isteyen sömürücü ve yerli - yabancı vurguncu ortaklığı, artık «işçi» sıfatını taşıyan bazı işçi kuruluşlarının köşe başlarını tutanlardan dilediği kadar maşa bulmakta gecikmeyecekti. Nitekim, DİSK'in üyesi olmayanlardan bir iki sendikanın sözde yöneticilerini «DİSK'ten ayrılma» yalanıyla işçileri aldatma işiyle görevlendirdiler. Doğrusu, işçi sınıfının en çile çekenleri içinden bile bu aldatmacayı yapacak eleman bulmada gecikmediler.

Ama ne var ki, bir gerekli ve geçerli hareket başladıktan sonra bütün küçük hesaplar bir yanda kalır; o hareketi amacını götürren ülkücüler - en elverişsiz şartlar koşullar altında bile - bulunur. Aldatmaca, sindirmece, ür-kütmece, oyalamaca oyunları, bunlara başvuruların ayaklarına dolanır. DİSK, işte böyle bir ortamda yeni yıla kavuşma başarısını gösterebilmiştir. Çünkü DİSK'in kuruluşu zamanında olmuştur; bir ihtiyacı karşılamıştır; büyük işçi sınıfının açışında belirli bir aşamayı temsil etmiştir. Buna karşılık, parasıyla, binasıyla, yerli - yabancı uzman ve danışmanlarıyla cakası, fiyakası arabası ve de küflü ağızlarıyla karşı taraf, çöküşün başlangıcına gelmiştir.

DİSK'in kurucularından Türkiye Maden - İş sendikasının ge-

çen yıl yaptığı Büyük Kongresi de (22-25 Ekim) DİSK içindeki bir öncü sendikanın tarihi bakımından büyük önem taşımıştır. Maden - İş, 1946 - 1947 süresi içinde şu gerçeği ilk kez çalışma raporuna alan sendika olmuştur:

«En beğenilen bakanların ve en çok sempati toplayan Başbakanların hiç te işçiden yana olmayan icraatı, işçilerin gözlerini sosyal realiteleri görmeye çekmiş ve ekonomik eşitsizliklerin ağır basması hükümet icraatının Bakanların kişilikleriyle ilgili olmaktan çok siyasi iktidarın sınıf yapısına bağlılığı gerçeğini kabul edenleri çöğaltmıştı.»

Ve yine ilk defa dış politika ve millî savunma politikası Maden - İş'in raporunda işçi açısından eleştirilmiştir. Ve Sendika Genel Kurulu şu görüşü oybirliğiyle onaylamıştır:

«Bugün dış sömürgecilerle paralellik içinde bulunan iç sömürücüler, emekli halkın hiç bir sorununu çözümleyemedikleri için, gittikçe yoğunlaşan muhalefeti sindirme hevesindedirler. Ve artık Türkiye'nin bağımsızlığını yalnız emekçi halk sınıfları savunduğu için, emekçilerin hak istemelerine karşı huzursuzluk duyanlar, Türkiye'nin bağımsızlığını savunulara da kötü gözle bakmaya başlamışlardır. Artık Türkiye'de, 2. Milli Kurtuluş mücadelesi ile sosyalizm için mücadele birbirinden ayrılmaz bir bütün hâline gelmiştir. Milli bağımsızlığı; sosyal hayatı bütünüyle saran, bütünüyle etkileyen ve bütünüyle şekillendiren bir kavram olarak anlıyoruz.»

Bu anlayışta olan sendikacılar yarına umutla bakmaktadır. Çünkü inançları ve inançlarının amacı açıktır:

«Biz devlet yönetimine ağırlığımızı koyduğumuz andan itibaren, hor görülen milyonlarca insanın; adaletli, ahlâklı ve Anayasaya ıpatıp uygun, faziletli düzeni

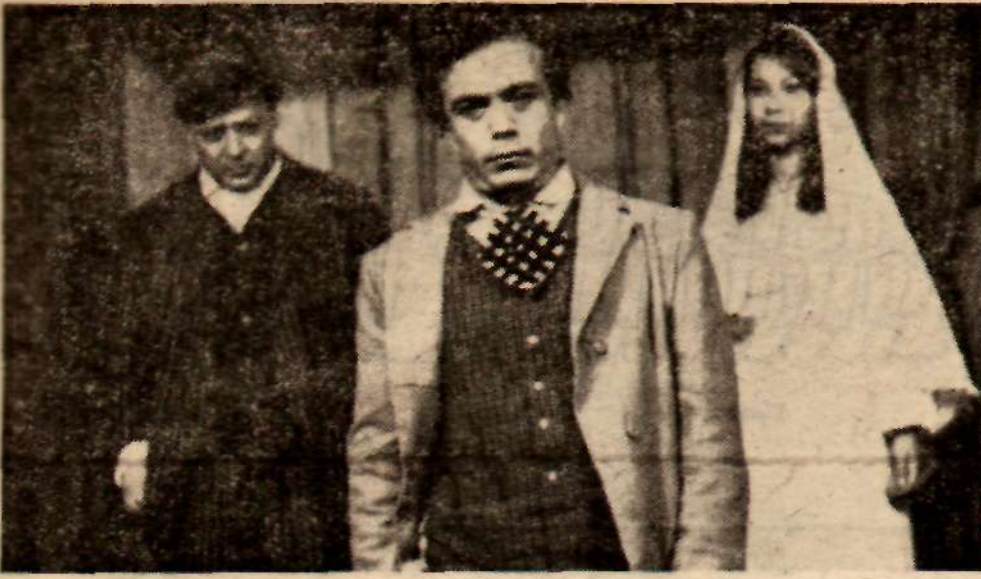
başlayacaktır. Bu düzen elbette T.B.M.M. nin alkışlarla kabul ettiği (Egemenlik Ulusundur) ilkesini ilk defa rayına oturtacaktır ve hükümler kılacaktır. Bu mutlu günü Türk sendikacılığını devrimci öze kavuşturmakla, çok yakınlaştırmış bulunuyoruz.»

Türkiye Devrimci Büro İşçileri Sendikasının kurulması da geçen yıl ister ister istemez bir sorun üzerinde durulmasını gerektirmiştir. «Mevcut yasaya göre beyaz yakalıları ayrı bir işkolu olarak örgütlenemezler. Batıda da örnekleri vardır.» denilmiştir. Ama işin içine girildikten ve büro personeli niteliğinde olanları örgütlen-dirme yoluna koyulduktan sonra ters bir durumla karşılaşmıştı: İşçi sendikalarında ve öteki işçi örgütlerinde çalışanları sendikalaştırmak ve «Sendikacıları» işveren saymak! Böylece işçi sınıfının en bilinçli temsilcilerine karşı onlarla birlikte çalışanları kıskırtmalara elverişli bir ortama sürüklemiş olmak!

Oysa amaç; kol emeğiyle kafa emeği, teknik öğretimle klasik kültür eğitimi, soyut bilim ile uygulamalı bilim gibi insan kişiliğini ve insan çalışmalarını yapacak olarak b ö l ü c ü ayrımları ortadan kaldırmaktır. Bir sendikada çalışanlar, o sendikanın ana işkolumun çalışanları, yardımcıları olarak bilinmeli ve ancak o işkolu sendikasının üyesi olarak emekçilerin bütünlüğüne hizmet etmelidir. Çünkü aslında yalnız iki sosyal sınıf vardır:

1- Üretim araçlarını ellerinde bulunduranlar, yani kapitalistler, 2- Başkalarına ait olan üretim araçlarında ücret karşılığı çalışanlar, yani bütün emekçiler:

Ekonomik ve sosyal açıdan bu sınıflamaya yeni tabakalar eklemek bugünkü bozuk düzenin işine gelebilir. Ancak işçi sınıfının bütünlüğünü zedeleyeceği için buna karşı çıkmak gereği. 1967'nin öğretisi olmuştur. Zafer, devrimci işçi sınıfıdır.

Suç ve Ceza'dan bir sahne

SUÇ VE CEZA

Halit AYKER

A dını Ankara Drama Tiyatrosu olarak değiştiren Başkent Tiyatrosu, Gabriel Arout'un Dostoyevski'den oyunlaştırdığı «Suç ve Ceza» ile perdelerini açtı. Ancak, Dostoyevski'nin üzerinde en çok çalıştığı romanlarından birinden oyunlaştırılan Suç ve Ceza üzerinde tiyatro kadrosunun gerektiği kadar çalışmamış olması ve yorum yanlışlığı, gösterinin tam bir başarısızlığa uğramasına yol açtı.

Tanrıyı yadsıyacak kadar bir «Avrupalı Rus» olan Dostoyevski'nin eserini sahnelerken İhsan Yüce kamımızca daha değişik bir açıdan hareket etmeliydi. Sözgelimi bir Raskolnikof' da gerçekçi, romana daha uygun bir tip olmalıydı. Hele Devlet Tiyatrosundaki başarısız oyunları ile isim yapan Tugay Aktüre gibi bir ikinci sınıf oyuncuya Raskolnikof rolü verilmemeliydi.

Kişinin işlediği eürmü öbe, herkesin önünde açıkça söylemeyi öğütleyen Dostoyevski, sahnede o denli sikk kalmış ki, onun sağlam çizgileri anlatır gibi tipler, âdeta spot ışıklarının altında yok olmuş. Oyunda gerilim sağlanamamış, aksiyon bu yüzden havada kalmış. Nefretten sevgiye, sevgiden nefrete kolayca dönuveren Dostoyevski'nin kişileri, sahnede bu zıt öğelerden adamaklı uzaklaşmış. Gerilimsizlik yüzünden Raskolnikof'un beklenmeyen bir anda Sonya'ya yantığı itirafı, Sonya'nın ruhunu yatıştırmaktan çok uzak kahyor. Gene Sonya - Raskolnikof karşılaşmasında, Raskolnikof'un korkusu, kini, bunalımı seyirciye aktarılamıyor. Bu durum,

oyunun düğümlerinden biri olan sahnenin, dolayısıyla oyunun başarısızlığını belgeliyor.

Suç ve Cezayı dilimize aktaran Erdoğlan Başer'in çevirisi zaman zaman başarılı. Oyunu sahneleyen İhsan Yüce ise, kişileri küçük sahnese zorlukla sığdırmış. Bu bakımdan otuzdört kişilik oyunda hemen hemen göze batan sanatçı yok gibi.

Oyunun düğümleri kişisi Rasko-

linkof'da Tugay Aktüre, Devlet Tiyatrosundaki başarısız oyunlarından birini daha veriyor. Porfir'de İhsan Yüce ilk kez Ankara'da karşısına çıkmasına rağmen oldukça rahat bir oyun çıkarıyor. Marmeladov'da Hakkı Şen ise Sonya ile birlikte oyunu aksatmama-ya çalışıyor.

Sonuç olarak, «Suç ve Ceza» Dostoyevski'den çok uzak bir oyun olarak çıkıyor başkent seyircisinin karşısına...

Hazırlayan: Aşık İHSANİ

SITKI

Bu hafta, halen aramızda canlı bir biblo gibi yaşayan ve herkesi parça parça kestigi kumşlarla yaşatan terzi Sitki'den değil, Sefil Sitki'den bahsetmek istiyorum.

Sefil Sitki, 1279'da Tarsus'un Yenice köyünde doğmuştur. Yaşadığı çevreye mertlik örneği veren Sitki, ayrıca çağının tepeden - turnağa yürek dolu bir halk savaşçısı olarak tanınmıştır. İçinde yaşadığı adaletsiz düzene baş eğmediğini şiirleriyle, de gösteren bu korkusuz ozan, elindeki 12 telli sazını zaman zaman ucu sivri bir kılıncı gibi kullanarak halkını düzensizlere karşı birlik olmaya ve onları bir sancak altında toplamaya çağırır.

Gelin canlar bir olaşım
Tevekelü taallallah
Münkiye kılıncı çabım
Tevekelü taallallah

dörtüğüyle başlayan şiir onundur. 1344'te tarihin orte göbeğine geçen Sitki'nin işte size kendine has başka bir savaşçı şiiri:

YAKIN MI?

Kahramanlar destur, gözler batıda
Onlar makbul olduğu hakkın katında
Saf saf olup bir sancığın altında
Teber çekip durmamıza yakın mı?

Dört köşede gâip erleri gele
Doksan bin evliya gazîler bile
Zalimler ağlaya, mazlumlar güle
Kâfirleri kırmamıza yakın mı?

Bir gün ola hep şehitler uyana
Ol vakit seyredin dökülen kana
Kılıncı çekip bir uğurdan meydana
Bîrer bîrer girmemize yakın mı?

Sefil Sitki: Hak rahmeti saçla
Firlerin elinden meyler kyle
Bir gün ola bize meydan açla
Ol günleri görmemize yakın mı?

Türk Sosyalistlerinin tüylerini ürperten bir isim:

SANSARYAN HANI

DEMİR - TAŞ CEYHUN'un hikâyelerini mutlaka okuyunuz.

Genel Dağıtım: GE - DA, Nuruosmaniye Cad.
Garanti Han No: 3601 Cağaloğlu - İSTANBUL

ANT Der: 387

Türk intelligensia'sı için bir kilometre taşı:

SANSARYAN HANI

DEMİR - TAŞ CEYHUN'un hikâyelerini mutlaka okuyunuz.

Genel Dağıtım: GE - DA, Nuruosmaniye Cad.
Garanti Han No: 3611 Cağaloğlu - İSTANBUL

ANT Der: 386

Ayhan Yetkiner, ünlü halk ozanının hayat hikâyesini yazdı.

AŞIK İHSANİ KİMDİR?

Fiyatı: 5 Lira
Tekin Yayınevi - İstanbul

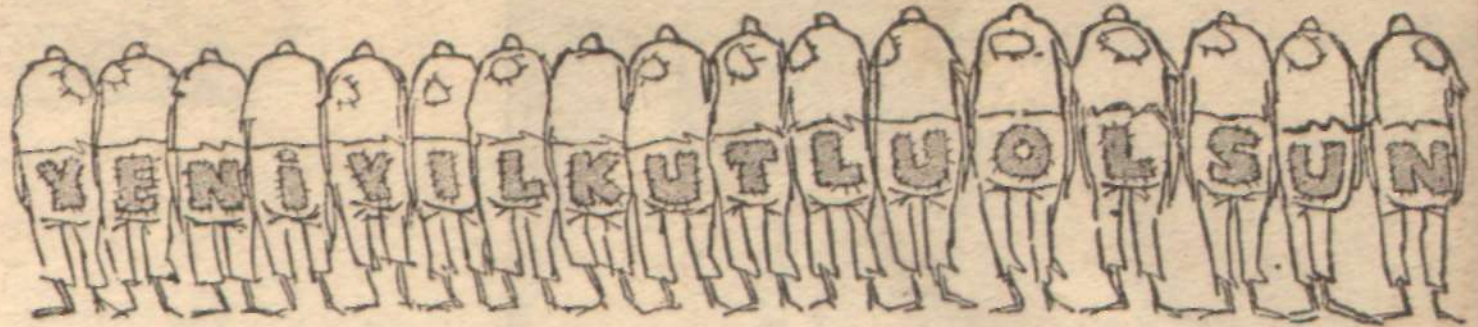
Ant Der: 385

İyi plânlanan ve yürütülen bir reklâm ve tanıtma faaliyeti bir müessese için masraf kapısı olmaktan çıkar; karşılığını kat kat getirir.

BASIN İLÂN KURUMU

Cağaloğlu, Türkocağı Cad no 1, kat 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01. İstanbul

Basın: 26205/384

Yazısız

JAFER—Akaba

naffanın karikatürü

Güvenlik Konseyinde bir komedi!

Güvenlik Konseyi'nin Kıbrıs konusunda verdiği karar, iktidar çevrelerinde «yeni bir zafer» olarak ilan edildi. Oysa, Güvenlik Konseyi'nin aldığı karar, bir zaferin değil Türkiye hesabına acı bir hezimetin beşgesidir. Çünkü, Güvenlik Konseyi kararında, Türkiye'nin talep ve addialarından hiçbir dikkate alınmamıştır. Rum millî muhafız birliklerinin dağıtılması, Çek silahlarının toplanması ve Birleşmiş Milletler kontrolüne alınması, Barış Gücü yetkilerinin artırılması gibi hususlar kararda tek kelime ile dahi anılmamıştır. Geçtikle - Boğaziçi gerginliğinde tescavüle uğrayan yada şehit edilen Türk'lere ve ailelerine tazminat verilmesi hasratlıt. edilmiştir. Sa-

dece Barış Gücü'nün görev süresinin uzatılmasına karar verilmiştir.

Bu niçin böyle olmuştur?

Çünkü gerek Türkiye yöneticilerinin, gerekse Kıbrıs'ta Türk cemaatinin lideri geçen kimselerin tutarı bir Kıbrıs politikası olmadığı gibi, Birleşmiş Milletler'de diğer devletleri kendilerinden yana çekecek güçleri de yoktur. Türkiye, uluslararası diplomasiye tamamen yetersiz kimseler tarafından temsil edilmektedir.

İşte, Yeni Gazete'nin 26 Aralık tarihli sayısından aldığımız aşağıdaki yazı, Güvenlik Konseyi'nde Kıbrıs Türk cemaatini temsil edenlerin nasıl bir yetersizlik içinde olduklarını ve nasıl gülünç düştüklerini açık ortaya koymaktadır:

«Nihayet rengârenk yerli cübbesini giyen Nijeryalı Kabile Belsi, Güvenlik Konseyinin şu sıra başkanı S. O. Adebo, yerine oturdu ve «toplantıyı açıyorum» diye söze başladı. Sonra sözlü Kipriyanıyı, daha sonra Bissios'a ve Orhan Eralp'a verdi. Ve Türk, Yunan ve Kıbrıs Rum temsilcileri arasında malûm çekişmeler yapıldı. Sıra gelmişti Osman Örek'e...

Örek, sükûnetle at nahi şeklindeki masada kendisine gösterilen yere geldi, oturdu, kitap gibi hazırladığı konuşmayı okumaya başladı. Heyecansız, cansız ve ilgil toplama-yan bir sesle... On dakika, ya-

rım saat, kırk dakika geçtikçe delegelerin de ilgisiz azaldı... Sovyet Rusya Daimi Delegates Nikolai Trofimoviç Fedorenko, piposundan bir nefes daha çektikten sonra, yerine yardımcısını oturtup dışarı çıktı... Örek anlatıyordu durmadan, Kıbrıs Rumlar, falanca tarihte, falanca köyde şu kadar Türk'ü öldürdüler diyor-du, Kipriyanı burada Kıbrıs Türk'ünün adına konuşamaz diyor-du. Sahifeler, sahifeler, dakikalar dakikaları kovalıyordu... Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri U-Thant, Konsey Başkanı Adebo'nun kulağına birşey fısıldadı ve yerinden kalkıp salondan dışarı çıktı. Güvenlik Konseyi toplantısı bitinceye kadar, kol tuğu boş kalmıştı U-Thant'ın. Fransız Daimi Delegates beyaz saçlı, bol pantolonlu ve uzun ceketli Armand Berard da, sözle dışarıda bir tur atıp tekrar salona dönmüştü. Kapıdan içeri girince yine Örek'i konuşurken buldu ve gavrılı, Hıvri arkasında duran Örek'i seyrettiği garip bakışlarla... «Bu adam neden bu kadar uzun konuşuyor.» der gibi bir naff vardı Fransız Daimi Delegatesinin.

Sonra sözlü, Amerikan Daimi Delegates Arthur Goldberg'ın yanında oturan Lord Cardon aldı. «Sulh Gücünün müddetini uzatmak için vakit az. Hemen karar verelim...» dedi. Güvenlik Konseyinin işi

Polemik dediğin böyle olur!

Tra... la... tra... la... la...
Galiba ben sapıtıyorum dostlar, Allahım, sen benim aklımı kora.
Adam böyle yazıyor. Galatasaray mezunu, Siyasal Bilgiler mezunu, «Koca budalalar» diyor. «Karl materyalistler» diyor.
Doktorlara. Bir adamı yaşatmaya çalıştılar diye, Tra... la... tra... tra... tra... la

Metin TOKER (Milliyet - 24.12.1967)

Duyduk duyamadık demeyin, Dâmad-ı Şehriyâri cinnet âlâmetleri göstermeğe başladı. Dâmad benim «BUDALA MÜNKİRLER» adlı yazımı okumuş ve aklını oynatmağa başlamış. Amma da çürük aklı varmış damat beyin. Bir gazete makalesi zıvanadan çıkmasına kâfi geldi. Yooo, öyle yağma yok. Bir tek yazıyla tumarhanelik olursan, acırım doğrusu. Seni, Çin işkencesi gibi, bin yazıyla, hergün biraz deli ede ede, Bakırköy'e yollamalı ki için tadı olsun.

Mehmet Şevket EYGI (Bugün - 25.12.1967)

uyutmadığını isbat etmek için, Sulh Gücü müddetinin acele üç ay uzatılmasını ve müzakerelere de devam edilmesini istiyordu. Ve toplantı ertesi güne tehir edildi.

Amerikalılar, meseleyi kökünden halletmeyen bir karar tasarısı hazırlamışlardı. Eralp da, bu karar tasarısına kat'î ifade ile, Sulh Gücü'nün selâhiyetlerinin genişletilmesini, bilhassa silâh kontrolü mevzuunda selâhiyetin kaldırılması için kayıtlar konmasını temine uğraşıyordu. Salondan dışarı çıkarken, «Karar tasarısına bu hususların konması için gayret ediyoruz...» dedi. Örek de, uzun konuşmasını ele aldı ve, «Birleşmiş Milletlerden, Güvenlik Konseyinden bir iş çıkmaz» diyerek çıktı salondan dışarı.

Konuşma maratonunda yeal bir rekor kıran Kıbrıs Türk liderlerinden Osman Örek konuşması bittikten sonra, «Söyleyeceğimizi söyledik» dedi.

Örek'in Konsey'deki konuşması yetmişbeş dakika sürmüştü. Örek konuşmasının uzunluğu hakkında kendisiyle görüşen gazetecilere, «daha uzundu, kısalttık» diyordu.

Uzun konuşmasının Güvenlik Konseyi delegeleri üzerinde ne etki yaptığı sorulmuştu. Örek, «Onlar kısa da konuşsak da yine dinlemezlerdi» dedi.

Evet, Güvenlik Konseyi üyeleri Bay Osman Örek'i dinle memişlerdi. Ama neden. Bunun üzerinde bir neze olsun düşünmek işlerine gelmiyordu. Çünkü kendi aczlerini örecektirlerdi. Onun için, «Birleşmiş Milletlerden, Güvenlik Konseyi'nden bir iş çıkmaz...», «Onlar kısa da konuşsak yine dinlemezlerdi...» gibi sözlerle ve ziyeti kurtarmaya çalışıyorlardı.

Oysa, Birleşmiş Milletler'de Kıbrıs meselesi gibi daha nice meseleler «örtüşümü» ve kişilik sahibi politika güden, diplomasi kurallarının gayet bilen temsilciler, haklarını karta koparta almışlardı.

Mesela bir Makarios Birleşmiş Milletler'deki her mücaheleden galip çıkıyordu. Sebebi neydi? Bunun üzerinde deran yoktu.

«Birleşmiş Milletler'den bir iş çıkmaz...» deyip işin içinde çıkıyorlardı, Güvenlik Konseyi üye'lerine küsüyorlardı.

Oysa, fare dağa küsmüş ama dağın haberi yoktu!

Halk ne der?

Ben amansız bir komünist düşmanıyım... Ama dokunulmazlıkların kaldırılmasının prensip itibarıyla aleyhindeyim... Komünizmle böyle mücadele edilmez. Aksine bu komünizm ve komünistler için yaman bir propaganda oluyor. «Bak koskoca bir iktidar partisi bir kişi ile uğraşor. İşlerine gelmedi de ondan bu adamı susturmak istiyorlar» derler. Halk böyle der

Samimi kanaatim şu: Adalet Partisi yöneticileri bunların hakkından gelemeyecek... Yanlış tutumlarıyla komünizmi daha da geliştirecekler...

O. YÜKSEL SERDENGEÇTİ

(Y. İstanbul - 26.12.1967)

REKABET!

Kumaş dağıtımı tekrar başladı. Dağıtım bayramı den sonra da devam edecek ve arzu eden her okuyucusuna mutlaka kumaş sahibi olacaktır.

AKŞAM
(28.12.1967)

Tepeden turnağa — En sevs, en kaliteli kumaş bu dağıtıyoruz!

SABAH
(28.12.1967)

NOT: Her iki gazetenin kumaşları da ümmetel Topbaşlara all fabrika-herda dokunmaktadır.